

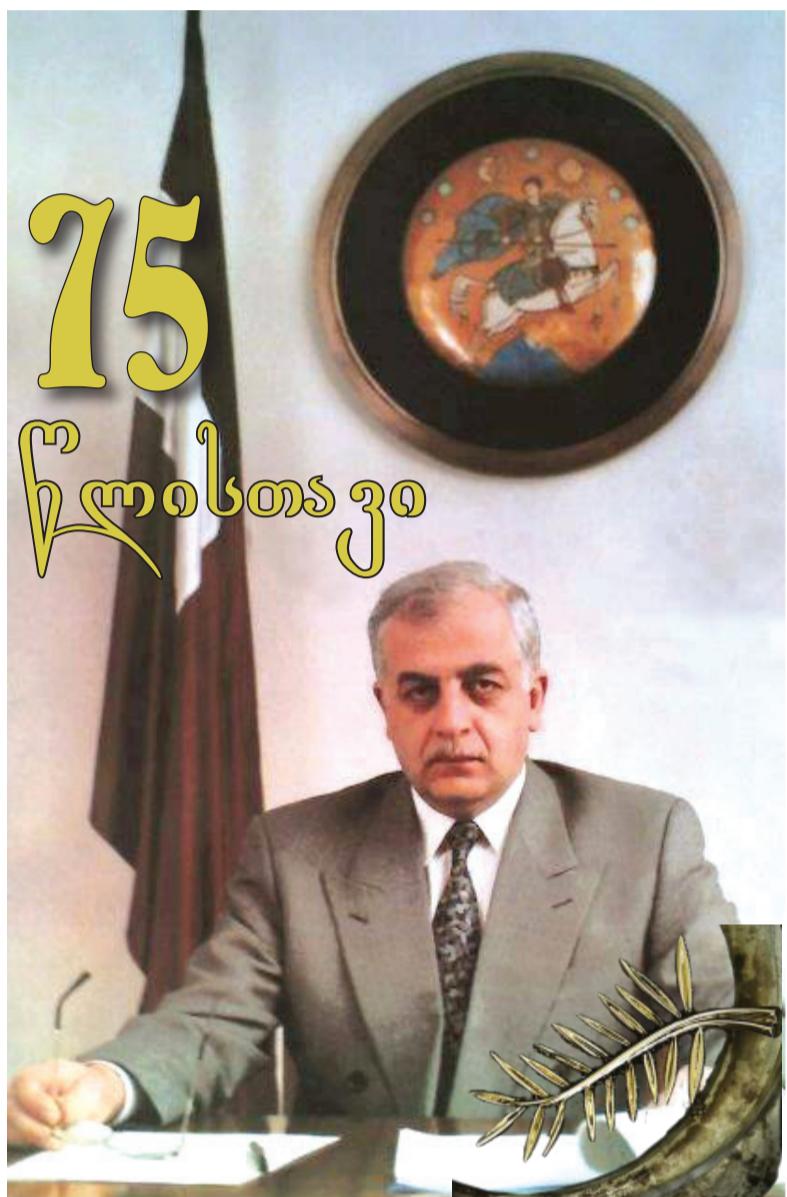
„ღმერთო, სამშობლო მიცოცხელე! – მძინარიც ამას ვდუდუნებ.“ – ვაჟა

განვითარებული ქართველი კულტური

დამოუკიდებელი ეროვნული გაზათი

გამოცემა 2003 წლის დაქვემდინარე

2014 წ. აპრილი * №40 * ფასი 1 ლარი

დავით თარხან-მოურავის ცრუ კატრიოზიძის გამო

გვ. 9,16

ვახა ვუკავას თინები

გვ. 13

როგორ დაიგვაგმა პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდის ლიკვიდაცია

გვ. 14-15

იფხიზე საქართველო !

ლეილა ცომიძი

სრულიად გადაუჭარბებლად უნდა განვაცხადოთ, რომ მიმდინარე, 2014 წლის 4 თებერვალს - საქართველოში ისეთივე პოლიტიკური მინისტრა მოხდა, როგორც 2011 წლის ოქტომბერში, როდესაც ბანკირი ივანიშვილი მეტეორივით შემოიჭრა პოლიტიკაში. დიახ, ივანიშვილმა სამი წლის ნინ მოისროლა, ახალგაზრდობის ასაკიდან მორგებული უჩინმაჩინის ქუდი და ან უკვე აშკარად იასპარებული პრემიერ-მინისტრობის საპასუხისმგებლო პოსტიდან ნებაყოფლობით გადამდგარი, იგი მიმდინარე წლის 4 თებერვალს არასამთავრობო ორგანიზაცია „მოქალაქე“ ს აფუძნებს და მის პრეზენტაციაზე მთელი სისრულით წარმოჩინდება, როგორც მდიდარი მონსტრი - ფინანსური ურჩეული, რომლის შემდგომი ამოცანაა საქუთარ მუჭში მოიქციოს არსებული ხელისუფლება და სახელმწიფოს მთელი მედია-საშუალებები - პრესა, ტელევიზია თუ საინფორმაციო სააგენტოები. სამისოდ,

ივანიშვილი თავად დააფინანსებს უურნალისტებს მათი შესაბამისი გადამზადებისა და სათანადო უნარ-ჩვევების მიღების მიზნით. ანუ, ივანიშვილის გაცხადებული განზრახვაა უურნალისტთა კორპუსის მოთვიზერება მათი ფინანსური დაინტერესების გზით!

ბიძინასეული ე.ნ. არასამთავრობო ორგანიზაცია „მოქალაქე“ ყალიბდება მრავალგანმტოებიან არასამთავრობობად, რომელსაც ექნება სხვადასხვა დასახელებები და იფუნქციონირებენ სრულიად საქართველოში, რაც იმას ნიშნავს, რომ უახლოეს მომავალში ორგანიზაცია „მოქალაქე“ და მისი შეილობილი სხვადასხვა სახელწოდების არასამთავრობოები ეტაპობრივად მთანთქავენ აქამდე არსებულ ცნობილ და მეტ-ნაკლებად ავტორიტეტულ არასამთავრობო ორგანიზაციებს.

ივანიშვილის გაცხადებული

გაგრძელება გვ. 2

დასაწყისი გვ. 1

მიზანია მთავრობისა და ურნალისტების გაქონიტროლება. განასკუთრებით კი, ურნალისტების, რომლებმაც „უნდა ისწავლონ მოვლენების თბილებულად გაშუქება“, ვინძლონ ხელი არ შეუძლოს როგანიზაცია „მოქალაქეს“ ბუნებრივ განვითარებაში და თანაარსებობდენ მათთან! ანუ, ივანიშვილი, მის მიერ ხელდასმული მთავრობის, საპარლამენტო უმრავლესობისა და მედეა-სივრცის ერთდროულად გაკონტროლებასა და მუქში მოქცევას ისახავს მიზნად ივანიშვილის ამგვარი დეკლარაცია კიდევ უფრო ცხადჰყოფს, თუ როგორ შეიძლება სერიოზულ საფრთხედ იქცეს დიდადი ფული კომერსანტ-პანირის ხელში, რომლის გულმი ძალაუფლებისა და ფულის პრიმატი მეფობს და არ მოიძევება ადგილი ადამიანთა უანგარი სიყვარულისთვის. და ეს დრომ დაადასტურა. მითი „უჩინინაჩინი ქველმოქმედისა“ დამსხვრეულია თვით ეკლესიების მშენებლობისა და კათოლიკოს-პატრიარქისადმი მოწინებისა და სიყვარულის ნაწილშიც.

ივანიშვილს, საქართველოში, საკუთრივი იმპერიის შექმნა განუზრახავს მპრძანებლის ტახტი!

დასტურ, ცალკე განხილვის თემაა ურნალისტების პროფესიული პასუხისმგებლობისა და მომზადების დონის საკითხი, რომელმაც ასე სავალალოდ იჩინა თავი ივანიშვილისეულ „მოქალაქეს“ პრეზენტაციაზე და ზოგადადაც...

შევარდნაძე-საკამავილის 23-წლიანი დიქტატორულ-ანტისახელმწიფოებრივი რეჟიმების პირობებში ქართველმა ურნალისტებმა დაკარგეს ეროვნულ-სახელმწიფოებრივად აზროვნების, გამბედაობისა და პროფესიული პასუხისმგებლობის უნარ-ჩვევები; განათლების სისტემის მეთოდოლოგიურმა მომლამ ყველაზე თვალნათლად ამ დარგზე ჰქოვა ასახვა; ქაღალდზე დაუწერელმა, მაგრამ ხელისუფალთა მხრიდან აქტიურად მოქმედმა ცენზურამ ურნალისტები, მეტრილად აქცია მორატრატე რობოტად, რომელთა მის ტემპრი, დიქცია და მეტყველების მანერაც კი შემაძრნუნებლად აცდენილია კვალიფიციურ დონეს და ერთობ აძნელებს მათ მოსმენასაც.

ამ რეალ-ვითარებაში, თითქოს გამართლებულად და კეთილი ნების გამოხატულებადაც უდერს ბიძინა ივანიშვილის სურვილი დახეხმაროს ურნალისტებს გამამზადებას და პროფესიული დონის ამაღლებაში, მაგრამ ეს პირდაპირ და მძლავრად ურტყამს საქართველოში მოქმედ უმაღლესი სასანავლებლების ავტორიტეტს, ეჭვევეშ აყენებს რა მათთან სტუდენტების პროფესიული მომავალისა და სწავლების ხარისხს. უმაღლესი სასწავლებლების რექტორები და ფაკულტეტების დეკანები კი დუმან, პროფესიული ლირსებისა და ავტორიტეტის ხმა არსადან ისმის! რა მოვლენაა ეს? შიში! შიში, არა იმდენად პოლიტიკური რეპრესიების, არამედ, შიში სამსახურების დაკარგვის და ულუმა-ბუროდ დარჩენისა. ამგვარი, გაცხოველებული შიშის სინდრომი კი ჩვენს საზოგადოებაში შევარდნაძისეული უშუქობის, უპურობის, უმუშევრობის, განუეითხაობისა და რეპრესიების ეპოქადან მოდის და იგი საბოლოოდ დამკვიდრდა საკამავილის 10 წლიანი მმართველობის პერიოდში.

ივანიშვილის პოლიტიკურ ასპარეზზე გამოჩენამ, ათწლეულების მანძილზე სოციალურ-პოლიტიკურად დათოვუნულ ერს შევბის ილუზიური იმედი ჩაუსახა; თვითგადარჩენის ინსტიქტით ერი, ჯერაც ჩაბლაუჭებულია ამ ფული იმედს, თუმცა აპრილი იცის, რომ დუმილიც სიკვდილია.

საქართველოს ურნალისტები, ივანიშვილის, როგორც „კეთილი და მზრუნველი მამის“ წინადადებებზე, ალბათ მიხვდებან ან იგუმანებენ მანც თავიანთ მონურ პერსპექტივას როგანიზაცია „მოქალაქეს“ ჭრექვეშ მოქცევის შემთხვევაში, რომლის „პრეზენტაციაზე“ და შემდგომაც, სასურველი იყო, რომ ურნალისტებს კრიტიკული და გაბედული კითხვები დაესვათ ივანიშვილისთვის, მაგრამ ეს არ მოხდა! ახლა ერთადერთი იმედილა რჩება, რომ ურნალისტებირიგებს აღარ დააყენებენ ე.წ. „მოქალაქეს“ ოფისთან დაფინანსების მოლოდინის ნეტარი განცდით.

21 თებერვალს პრეზიდენტ მარგველაშვილს პარლამენტში პირველი წლიური მოხსენება პერიოდი, რომელსაც ყველასათვის გასაკვირვად არ დაესწრო პრემიერ დარიბაშვილის მთავრობა, იმ მოტივით,

რომ კონსტიტუცია მათ არ ავალდებულებს ამას. რეალურად კი ეს იყო დანიშნული მთავრობის უემაყოფილობის შესტის გამოხატულება არჩეული პრეზიდენტის მიმართ. 2012-13 წლებში საქართველომ იცხოვრა ორხელისუფლებიანობის პირობებში, რაც ნაწილობრივ დღემდე, უფრო სწორად - 2014 წლის ივნისის ადგილობრივ არჩევნებამდე გაგრძელდება. ეს გარდამავალი პერიოდი ურთიერთშეულისა და მწვავე დაპირისპირების ანუ, ხალხისთვის დაკარგულ წლებად იქცა. არადა, ხელისუფლება 4-5 წლით იჩევა და მას სასიკეთო სოციალურ-პოლიტიკური ცვლილებებისთვის ძალიან მცირე დრო რჩება, ხალხი კი ზარალდება და იმედი ენავლება.

„პრინციპულად განსხვავებული თვისებები და ხასიათი გამოვლინია მარგველობისა და ფულის პრიმატი მეფობს და არ მოიძევება ადგილი ადამიანთა უანგარი სიყვარულისთვის. და ეს დრომ დაადასტურა. მითი „უჩინინაჩინი ქველმოქმედისა“ დამსხვრეულია თვით ეკლესიების მშენებლობისა და კათოლიკოს-პატრიარქისადმი მოწინებისა და სიყვარულის ნაწილშიც.“

მაგრამ არაპრინციპული, „განაცხადა „მოქალაქე“ ივანიშვილმა მარგველაშვილზე სატელევიზიო ეთერით. ივანიშვილის მთავარ უემაყოფილებას ინვესტიცია მარგველაშვილის მიერ ნაციონალი მიხეილ მაჭავარიანის ძმის ვანო მაჭავარიანის მრჩევლად დანიშვნა საგარეო ურთიერთობის საკითხებში და მისი სააკამპილისეულ პრეზიდენტის სასახლეში გადასვლის საბოლოო გადაწყვეტილება. არადა, მასზე თავდაპირელად უარის თქმა კოალიციური ხელისუფლების მხრიდან იმდენად სასაცილოდ დასავლური იყო, სწორედ რომ გონივრულ შეცვლას საჭიროებდა! რჩება შთაბეჭდილება, რომ ივანიშვილს არ სურს ხელისუფლების ნებისმიერი ნარმობადგენლის მისი გავლენიდან გამოსვლა, საკითხებში და მისი სააკამპილისეულ პრეზიდენტის სასახლეში გადასვლის საბოლოო გადაწყვეტილება. არადა, მასზე თავდაპირელად უარის თქმა კოალიციური ხელისუფლების მხრიდან იმდენად სასაცილოდ არასერიოზული იყო, სწორედ რომ გონივრულ შეცვლას საჭიროებდა! რჩება შთაბეჭდილება, რომ ივანიშვილს არ სურს ხელისუფლების ნებისმიერი ნარმობადგენლის მისი გავლენიდან გამოსვლა, საკარაულოდ და მეტყველების მანერაც კი შემაძრნუნებლად აცდენილია კვალიფიციურ დონეს და ერთობ აძნელებს მათ მოსმენასაც.“

რა კეთილი ნების გამოხადას და ამაღლებასა და სწავლების ხარისხს. უმაღლესი სასწავლებლების რექტორები და ფაკულტეტების დეკანები კი დუმან, პროფესიული ლირსებისა და ავტორიტეტის ხმა არსადან ისმის! რა მოვლენაა ეს? შიში! შიში, არა იმდენად პოლიტიკური რეპრესიების, არამედ, შიში სამსახურების დაკარგვის და ულუმა-ბუროდ დარჩენისა. ამგვარი, გაცხოველებული შიშის სინდრომი კი ჩვენს საზოგადოებაში შევარდნაძისეული უშუქობის, უპურობის, უმუშევრობის, განუეითხაობისა და რეპრესიების ეპოქადან მოდის და იგი საბოლოოდ დამკვიდრდა საკამავილის 10 წლიანი მმართველობის პერიოდში.

ივანიშვილის პოლიტიკურ ასპარეზზე გამოჩენამ, ათწლეულების მანძილზე სოციალურ-პოლიტიკურად დათოვუნულ ერს შევბის ილუზიური იმედი ჩაუსახა; თვითგადარჩენის ინსტიქტით ერი, ჯერაც ჩაბლაუჭებულია ამ ფული იმედს, თუმცა აპრილი იცის, რომ დუმილიც სიკვდილია.

საქართველოს ურნალისტები, ივანიშვილის, როგორც „კეთილი და მზრუნველი მამის“ წინადადებებზე, ალბათ მიხვდებან ან იგუმანებენ მანც თავიანთ მონურ პერსპექტივას არასამთავრობის მიმართ კი მას მოუწვეს თმენით ვალდებულებით აღჭურვა სრული სარჩევნო ვადის განმავლობაში, ხოლო პრემიერისა და მთავრობის ნებისმიერი ნარმობადგენლების მიმართ კი მას მარვალი ბერევტი გარჩნია ივანიშვილის დასასჯელებად? პრეზიდენტსა და პარლამენტან მიმართებაში მას მოუწვეს თერმინით ვალდებულებით დამატებით ხელფასის, პრეზიდენტის საკითხებში, თავისი არასამთავრობის მიმართ კი მას მარვალი ბერევტი გარჩნია ივანიშვილის დამატებით ხელფასი და რიგ შემთხვევაში გამოავლინებს პრინციპული პარმინციების პირზე და მიმართები და ინტერვიუები“, ტ. 2, ზვიად გამსახურდია.

პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდის შემდგომ საქართველოს სახელმწიფოს არ ჰქონდა დამოუკიდებული და პროგრამული პიროვნების უნდა განვითაროს საკუთარებულად და არცერთი ლარი მრავალშევილიანი და სოციალურად დაუცველი რეგიონების არცათულ შემთხვევის, არცათულ შემთხვევის და არცერთი ლარი მრავალშევილიანი და სოციალურად დაუცველი რეგიონების არცათულ შემთხვევის და არცერთი ლარი მრავალშევილიანი და სოციალურად დაუცველი რეგიონების არცა

ნუგზარ თხილაიშვილი

ქრისტეს 9 ნეტარებიდან: ნეტარი იყვნენ დევნილნი
სიმართლისათვის, რამეთუ მათია სასუფეველი ცათა.

VIII საუკუნეში წარმოქმნილი აფხაზთა
სამეფო ქართულქრისტიანული ქვეყანა იყო.
დასავლეთქართულთა სამბიოზი სრულდიად
ბუნებრივად გადაიზარდა პილიტიკურ, სოციალურ-
ეკონომიკურ და კულტურულ-იდეოლოგიურ
უნიფიცირებულ ორგანიზმად, რომელიც ყოველი
საქართველოს წამყვან ბირთვად იქცა. ძალზე დიდია
აფხაზთა ლგანბლიერთანიქართულმართლმადიდებელი
სახელმწიფოებრივი ზეობის ბალავარში. ცნებამ
- აფხაზი - შეიძინა ახალი ქრისტიანი ქართველის,
საერთოქართველობის შინაარსი, როგორც
ადრინდელი: ლაზი, უფრო ადრინდელი - კოლხი.
ნიკოფილიდან დარუბანდამდე საქართველოს
პირობებშიც ცნება აფხაზეთი აღნიშნავდა საკუთრივ
აფხაზეთსაც (სამთავროს ტერიტორია), დასავლეთ
საქართველოსაც და გაერთიანებულ მთლიან
საქართველოსაც. აქედანვე მოდის ძველი რუსული
სახელდება 206,ქეზ (აფხაზეთი), რაც ყოველთვის
ნიშნავდა საქართველოს (XVI საუკუნიდან რუსულ
ისტორიულ წყაროებში ჩნდება: 195,უზმ, თანდათან
რომ ტრანსფორმირდა 195,პუზმ-ც).

აფხაზთის სამთავროს ძლიერების ზენიტი დიდი
ქართული სახელმწიფოს იმპულსი და სუბსტანცია იყო.
აფხაზთა სამეფოში მითოსური აია-საქართველოს,
ისტორიული აია-კოლხეთის ტრადიციების
საფუძველზე აღდგა ქართულელი ეთნოსის მარადიული
სახელმწიფოებრივი ერთიანობა. აფხაზთა სამეფოს
წარმოქმნით დაედო სათავე ყოველი საქართველოს
აღზევებას, რასაც ოქროს ხანა მოჰყვა. ერთიანობა
გახდა ჯერ ხსნის, შემდეგ კი შეუჩერებელი აღმავლობის
საფუძველი. მაშინდელი ერთიანობის რეალური ძალა
გამოჩნდა გათიშვის პერიოდში - „საქართველოებად“
დაშლილი ცალკეული ერთეულები ვეღარ ახერხებდენ
თავი დაეწიათ საერთო კრიზისისაგან. ლეონ II-ისა
და იოანე აპაზგის მშობლიური კუთხე აფხაზეთი,
განმარტლებელი იდეებით რომ კვებავდა ჩრდილოეთ
კავკასიას, კინაღამ თვითონ გახდა ახალგაზრდული
ტემპერამენტით სავსე ყაბარდოს ბელად ინალის
ექსპანსიის ობიექტი.

I საუკუნის რომაელი ისტორიკოსი პლინიუსი წერს კავკასიის ჩრდილოეთით უკიდეგანო ტრამალების მომთაბარე აფსუებზე. შემდეგ მათ შესახებ არავითარი ისტორიული წყარო არ არსებობს XVI საუკუნემდე: ევროპულ რუკებზე ყუბანის შუანელში აღნიშნულია ოლქი აფსუა და დასახლება აკუა. XVI საუკუნიდან, როდესაც რუსები იკავებენ კასპიის ზღვის ჩრდილოეთ სანაპიროს და მოინევენ შავი ზღვისაკენ, აფსუათა დიდი ტალღა შემოვიდა კავკასიაში და თანდათანობით გაძმოდიან კავკასიონის სამხრეთ კალთებზე. მათი სალაპარაკო აფსუათა ენაა, სამნერლობო ენა არ ჰქონდათ. ქართული ისტორიულ-გეოგრაფიულ-პროვინცია აფხაზეთის გიორგიანმა აფხაზებმა რუსების შემოდევნილი მომთაბარე აფსუები შეიიფარეს, დასახლეს, აზიარეს ქართულ კულტურას. აფსუები გახდენ ქართველთა ძუძუმტენი. აფხაზი ერქვა ერთიანი ქართულერისტიანული კულტურის აფხაზეთის სამთავროს მაცხოვრებელს - ეს სახელდება მიიღეს აფსუებმაც. იმპერიალისტური ამბიციის რუსებმა მოახერხეს აფხაზად სახელდებული აფსუების გადაბირება და დაუპირისპირეს ყოველივე ქართულს. რუსეთის იმპერიის ძალმოსილებით სათავისოდ მიჩნეულ აფხაზეთს აფსუებმა შეარქვეს „აფსნი“, სოხუმს - „აკუა“. რუსეთის ანექსირებული საქართველოს ნაძალადევი გასაბჭოების პირობებში, ვითომ საქართველოს შემადგენელ აფხაზეთში აფსუები ელიტურ ხალხად ჩამოყალიბდნენ.

- აფხაზი ქართველია, აფსუა კი არაქართველი; რადგან ჩვენ აფსუებს აფხაზი ვუწოდეთ, ამიტომ ზოგს მიაჩინა რომ ის ძველი აფხაზიც აფსუა (აკადემიკოსი მარიკა ლორთქიფანიძე).

განსჯისათვის: იტორიულად ყველა აფსუა აფხაზია, ხოლო ყველა აფხაზი არ არის აფსუა.

აფხაზი - დამოუკიდებელი, სრულპყოფილი ქართული სიტყვა - აღმნიშვნელია საქართველოს რეგიონის, აფხაზეთის მაცხოვრებელი გიორგიანი ძარღვისამისა.

იდგა 1802 წლის 9 აპრილი... საზემო მარშით შემოდის თფილისში რუსეთის ჯარი. დამხვდურთა პროცესია სამღლოვიაროს უფრო ჰყავს - მებუთედ ხვდებიან რუსის ჯარს უბრძოლველად, ოთხჯერ რომ მიატოვა გაჭირვებისას და რა გარანტია მებუთედაც არ უმუშესთლებს. აღტაცება გამოიწვია ჯარის წინ წამოძლოლომა ჯვარმა ვაზისამ, სწორედ ის ჯვარი, რომლითაც ლოთისშობელმა წმიდა ნინო

9 პარიზის მისტერია

გამანათლებელად მოუვლინა საქართულოს. 1,5 - ათასწლეული თვალისწინივით ვუფრთხილდებოდით ამ სიწმიდეს, ხოლო განუწყვეტელი შემოსვებისაგან დაცვის მიზნით გიორგი მუხრანელმა რუსეთის იმპერატორს მიაბარა. ეხლა კი ალექსანდრე I ძვირფას განძს ნამდვილ პატრიონს უბრუნებდა. ამ თვალთმაქცური ფანდის ეფექტი უმაღვე საპირის ბუშტივით გასკდა - „ალტაცებულინი“ სიონის ტაძრის ეზოში მიიყვანეს და რუსის ჯარით ალყაშემორტყმულნი რუსეთის იმპერატორის ერთგულებაზე დააფიცეს. ეს „მშვიდობიანი აქტი“ აღმოსავლეთ საქართველოს დაპყრობის ხანგრძლივი პროცესს დასასრული იყო, რასაც მთლიანად საქართველოსი და კავკასიოს დაპყრობა მოყვა.

1907 წელს ვორონოვმა გამოაქვეყნა აფხაზთა წარსულის ამსახველი მზაკვრული ისტორია. მერე იგივე განაგრძეს ნესტორ ლაკობაძმ, სემიონ ბასარიამ, სემიონ აშხაცავამ, კონსტანტინ კუდრიავცევმა,... რუსეთის იმპერიალისტური იდეოლოგიის პასუხად 1956 წელს პავლე ინგოროვა აქვეწყებს ჭეშმარიტ გამოკვლევას: გიორგი მერჩულე. აფხაზეთის აფხსუა სეპარატისტებმა ამ წიგნის აკრძალვა და პავლე ინგოროვას სამაგალითო დასჯა მოითხოვეს.

იდგა 1957 წლის 9 აპრილი... სეპარატისტულად
აქოჩირილი აფსუები მოსკოვში დეპეშას აგზავნიან
მოთხოვნით - განიხილონ და დააკმაყოფილონ
საქართველოს შემადგენლობიდან აფხაზეთის გასვლის
საკითხი. იგივე განმეორდა 1967 წლის 9 აპრილს -
მოსკოვში გაგზავნილი წერილით მოითხოვეს აფხაზეთის
აგტონომიური საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკის
დამოუკიდებელ მოკავშირე რესპუბლიკად გარდაქმნა.
საქართველოს კომუნისტური მთავრობა მოსკოვიდან
მიღებული პარტიული თუ საიდუმლო სამსახურების
ინსტრუქციაბით მოძრიობა - საბჭოთა კოოპორაცია

ისბრუნეციებით ძოქედებდა - საჭიროთა იდეოლოგია აფხაზებისა საქართველოსაგან ჩამოცილების გეგმას გამიზნულად ახორციელდებდა.

ალექსანდრე მარტინის შემდგომი სამოქმედო გეგმის მთავარი სამიზნე ხალხის ეთნიური და მსოფლებების ცენტრუბია (ეკლესია, მწერლობა, მეცნიერებათა აკადემია, უნივერსიტეტი), გულისხმობს ამა თუ იმ ქეყანაში შაროონეტული მთავრობის დასმას, სახელმწიფოს წარმომქმნელი ერებისადმი მცირე ხალხების სიძულვილის გაღვივება გაღრმავებას (რისი კლასიკური მაგალითიცაა აფსუების წაქეზება ქართველთა წინააღმდეგ), ... ამ გეგმით დღესაც გრძელდება ბრძოლა ქართული მართლმადიდებელი სახელმწიფო ბრიობის წინააღმდეგ.

მიწურულის მსოფლიოს უმნიშვნელოვანეს მოვლენათა
რიგთაგანია. ვითომ გარდაქმნილმასაბჭოთამთავრობამ
ტრაგედია განახორციელა არარუსი, დაუმორჩილებელი
ერების დაშინების მიზნით - თბილისში რუსის ჯარმა
გაუგონარი სისასტიკით დაარბია მშვიდობიანი
მომიტინგენი, დახოცეს მოშიმშილები, სტუდენტები,
ქალები (ორსულიც),... ქართველებმა, გამორჩეული
განსაცდელის წინაშე რომ დაყენეს, ათასობით
მოწამის რიცხვი ჩვენს დროშიც გაზარდეს. თავისი
ღმერთივით ჯვარცმული ერის შვილები გოლგოთაზე
ისე ავიდნენ, რომ პითონივით ჭრელი და გულცივი
მკვლელების სიძეულვილიც კი არ გამოუხატავთ,
ლოცვითა და საკრალური ცეკვა-სიმღერით შეეგებენ
(კლასიკური მაგალითი სათნოების და სისასტიკისა
შეხვედრისა), ქედი არ მოუხარეს ვინც პირსა სცემდა,
ვინც შეჭამნა; ბაბილონის მექავი კი ქრისტესმიერი
სათნოებით გამორჩეულ ერზე სისინებდა: ყველანი
უნდა დაეხოცეთ!

- რუსეთის აგრძელია ივერიისადმი თავად რუსთათვისი იქნება დამღუცელი, რამეთუ ღმერთი არავის შეარჩენს მართლმადდებელი ქართველის სისხლს; მრავალი ხალხი აღიხოცება პირისაგან მიწისა, ხოლო ივერია ვითარცა ღვთისმშობელის წილებდომილი იარსებებს ქვეყნიერების დასასრულამდე... ხსნა ქრისტესგან და ივერიიდან მოდის (დიდი რუსი წმიდა მამა ლირი სერაფიმ საროველი წინასწარმეტყველი და სასწაულომზადი).

- ივერიის ერთან ანგარიშსნორება ბრძოლა და წინააღმდეგობა ყოვლადწმიდა დვითისმშობელთან, ვინაიდა უშუალყოფილებს რუსეთის ხალხს ქრისტე იესუს წინაშე ოდეს საყრდენი სასჯელისანი დადგნენს?!
-
- შეშფოთდენ რუსეთის წმიდა მართლმადიდებელი ეკლესიის მამანი 9 აპრილის სისხლიანი ანგარიშსნორების შემდეგ.

მონაკვეთმა შესაძლოა დაიტოოს მთელი ეპოქა. ასეთია 9 აპრილის ღამე. მასზე ფიქრისას თავიდან სულში აღდგება მოგონება დიდი უჯუნეოისა, სიბრძლისა; მერმედ სანთლების შუქი იწყებს ბერების კრიომას; ნათელი ჩანდა ბერება შენა! - არ არსებობს ამაზე უფრო ღრმა და კონვენციალური ხატება.

1989 წლის 9 აპრილი დგება პარიზში... მუსიკ
უკავი შინ ბრუნდება, გზას ძლიერ მიიკვლევს საშინელ
ნისლში, ლევილის ქართველთა საფლავებიდან საოცარი
ხმა მოესმა - ასე ტყბილი, მელოდიური გალობა
არასოდეს მოუსმენია. მწერლის ზარებმაც დარეკეს,
შექრწუნებული მოხუცი პირჯვარს გამოისახავს: ხომ
არ ვგირდებიონ სიბერის ყამს.

ამ დროს, საბ საათზე, თბილისძი ხაშოვინულღა, თოთქოს წინაპართა ცრემლი დაედინა კალოზე გასალენად მოსულ ქართველებს, კიდევ ერთხელ ამაღლდა ზეცად უმანკო ყრმათა, ღმერთის - სამშობლონასთვის მსხვერპლად შეწირვის ნატვრააცხადებულთა სულები.

იქ, საფრანგეთში, ზეციური საქართველოს
მკვიდრნი, მამულში რომ ვერ პოვეს ძალთშესალაგი,
მონატრებული საქართველოსთვის ევედრებოდენ
უფალს, ცოტაც და მათ დას შეუერთდება ახალმონამე
ქართველთა უხმლო ლაშქარი.

იუიურინანდა თბილისში... დარბეული ქართველები წყლულებს იხვევენ, ერთმანეთში ეძებენ ნუგებს. ოპერის თეატრიდან მოისმის გალობის მსგავსი: დაიგვიანეს, ჯერ არსად ჩანაან... ჰამლეტ გონაშვილის ხმა სალბუნად ედება სულს, თითქოს ზეცით მობერილმა სიომ ბახტრიონის ბრძოლის გმირთა შეძახილი მოიტანა: ეჭი ქართველნო, არ შედრეთ, ნეტარება თქვენ რამეთუ მოგვიხვალთ მამა-პაპათა ამოღებული ხრმლებითა!..

9 აპრილს დატრიალებული მისტერია დღესაც
მოქმედია მსოფლიოსთვის პოლიტიკურადაც, წმინდა
ზნეობრივით თვალსაზრისითაც. იმ დღეს ადამიანურობამ
გამარჯვება მოიპოვა აშკარა ბოროტებაზე. 9 აპრილის
გამოსხივებამ ფრთხები შეასხა განმათავისუფლებელ
მოძრაობებს საბჭოთა რესპუბლიკებში, აღმოსავლეთ
ევროპაში. უხევში ძალის პოლიტიკაში გამოყენებამ
გაგრძელება პორვა შორეულ ჩინეთშიც, რაც ცეკვინის
ზეციური მშვიდობის მოედანზე ბევრად უფრო დიდი
მასშტაბის სისხლისღვრით დასრულდა. 9 აპრილის
გამოსხივებამ მნიშვნელოვანი წვლილი შეიტანა
სოციალისტური ქვეყნების ბოლოკის დაშლაში,
ბერლინის კედლის აღებაში, ბოროტების საბჭოთა

9 აპრილის მისტერიამ უფრო მტკიცედ შეგვამჭიდროვა ეროვნული დამოუკიდებლობისათვის ბრძოლაში. მთავრობის სახლთან დალევრილმა მონამებრივმა სისხლმა აკუმულირებული ეროვნული ენერგია აამოქმედა მთელი სიმძლავრით. 9 აპრილი გახდა ახალი ეტაპი, ახალი მოსაბრუნი, საიდანაც ეროვნულ-განმათავისუფლებელმა მოძრაობამ მიიღო უწყვეტი, გეგმაზომიერი, შეუქცევადი სასიათო. როგორც ზვად გამსახურდიამ თქვა: სამშენებლოსათვის მსხვერპლად შენირულთა სისხლი დაიღვარა ასევე ქრისტიანული ზნეობის, ადამიანურობის დასამ კოირტბათ პილოტი კაში.

დასახურებილებილად აორიტიკათ.
1989 წლის 9 აპრილს მკაფიოდ გამოხატული
ნება ერისა დაგვირგვინდა 1991 წლის 9 აპრილის
საქართველოს სახელმწიფო ბრიტი დამოუკიდებლობის
აღდგენის აქტით და ზევადმა უზენაესი საბჭოს
ტრიბუნიდან მსოფლიოს გააკონა. შეაკონა:

ტორიუმიდან სამოქალიოს გააგოა, ძეგლია:

- სიმბოლურია საქართველოს დამოუკიდებლობის აღდგენის გამოცხადება 9 აპრილს, ვინაიდან ამ დღეს გადაწყვდა საქართველოს ბეჭი. 9 აპრილს წამებულთა სულები დაგვცეკრიან ჩევნ და ხარობენ ზეციურ ნათელში, რამეთუ აღსრულდა ნება მათი, აღსრულდა ნება ქართველი ერისა! გაუმარჯოს დამოუკიდებელ ს ა ქართველ ს !

გვთარავდეს ღმერთი!

კერძო ეფუძნების პირები

კიევის სისხლიანი ევრომაიდანი დასრულდა, ხოლო „ციურმა ასეულმა“ დატოვა ცოდვილი მინა და მარადისობის ლაჟვარდებს შეერწყა. ამ ხნის მანძილზე გაშიშვლდა ყველა ის წინააღმდეგობა, კონფლიქტით უთანხმოება, რომელიც უკრაინის შიგნით თუ გარეთ არსებობდა. შედეგად მივიღეთ კონტროლუცია ანუ კრემლის მხრიდან საბჭოთა კავშირის აღდგენის რეალური მცდელობა, რამაც გააშიშვლა უკრაინა-რუსეთს შორის არსებულ ურთიერთობათა მთელი გორგალი. ამ „გაშიშვლებას“ მოჰყვა ის, რომ: დალუპულია ასზე მეტი და დასახიჩრებულია ათასობით ადამიანი; ვიქტორ იანუკოვიჩმა, რომელმაც არ შეასრულა ოპოზიციასთან ევროპელი შუამავლების მონაწილეობით დადებული ხელშეკრულება, უღალატა საკუთარი ქვეყნის ინტერესებს და სამარცხვინოდ გაიქცა; მთელი ქვეყნისთვის ცნობილი გახდა თავზარდამცემი სიმართლე: სახელმწიფო ხაზინის ანგარიშზეა მხოლოდ 4.5 მლნ. გრივნა (ანუ ნახევარი მლნ. დოლარი), ხოლო 72 მლრდ. დოლარი გადარიცხულია ოფშორების; იანუკოვიჩის მიერ საკუთარ მთავრობაში ჩანერგილი მოსკოვის აგენტურის ძირგამომთხოველი საქმიანობის შედეგად გაჩანგაბული, გაძარცული და დემორალიზებულია უკრაინის არმია, რომლის პირადი შემადგენლობიდან მხოლოდ 6 ათასია (!) ბრძოლისუნარიანი; მსგავსი სიტუაცია სახელმწიფო უშიშროების სტრუქტურებშიც, რომელსაც შეიგნიდან ანგრევდნენ ეფექტეს აგენტები; მთელმა მსოფლიომ ნახა იანუკოვიჩის ლეგენდარული კერძო რეზიდენცია „მეუიგორიე“, რომლის ზღაპრული სიმიდიდრე ბრუნეის სულთანსაც შემურდებოდა. ასევე გაიხსნა უკრაინის გენპროკურორისა და იანუკოვიჩის ნათლიმამის ვიქტორ ფშონკას ფეშენებელური სასახლეც, რომლის კედლებზე ცეზარისა და ნაპოლეონის სამოსში გამოწყობილი მასპინძლის პორტრეტები ეკიდა; რევოლუციის ტალღამ გაათავისუფლა იანუკოვიჩის პირადი პოლიტიკატიმარი იულია ტიმოშენკო. უზენაეს საბჭოში დასრულდა რეგიონების პარტიის ბოგინი და შეიქმნა ახალი უმრავლესობა; მთავარი პარტიული ძალა უკრაინაში გახდა იულია ტიმოშენკოს „ბატყივშინა“. პრეზიდენტის ერთ-ერთი მთავარი პრეტენდენტი კი თავად იულია ტიმოშენკოა, რომელმაც, „ჩააჩინა“ ვიტალი კლიჩკო; უკრაინას ჰყავს უზენაესი რადის ახალი თავმჯდომარე და პრეზიდენტის მოვალეობის დროებითი შემსრულებელი; მაიდანთან შეთათბირებით შეიქმნა ახალი მინისტრთა კაბინეტი, სადაც პორტფელები ძირითადად „ბატყივშინამ“ და „სვობოდამ“ გაიყენს; პრაქტიკულად სახელმწიფო დონეზე დაკომპლექტდა იულია ტიმოშენკოს საარჩევნო შტაბი, რომლის ადმინისტრაციის მსგავსი, ჯერ არც ერთ კანდიდატს არ ჰყოლია;

როგორც მოსალოდნელი იყო, რუსეთმა ყირიმზე
პირდაპირი პრეტენზია განაცხადა და სამხედრო
ზენოლით მოახდინა მისი ანექსია. თავდაცვის
სფეროში არსებული უიმედო სიტუაციის გამო
უკრაინას შეიარაღებული წინააღმდეგობა არ
გაუწევია; ყირიმი რუსეთის შემადგენელი ნანილი
გახდა, ხოლო რუსეთ-უკრაინის სამხრეთი სახმელეთო
საზღვარი ხერსონთან გადის (ჯერჯერობით);
უკრაინა უკვე აღარა 46 მილიონიანი ქვეყანა. მისი
მოსახლეობა თითქმის სამი მილიონით შემცირდა;
ყირიმის მოსახლეობა, რომელსაც რუსეთი
ბაზერელებისგან იცავს, ნახევარკუნძულიდან
გარბის და თავს ბაზერულ ლვოვს აფარებს. ამჟამად
ნახევარკუნძულის დატოვების სურვილი უკვე
გამოთქავა 25 კაცმა; სამხრეთ-აღმოსავლეთუკრაინაში
ლეგალურად წამოყო თავი სეპარატიზმა, რომელსაც
რუსეთი აღვივებს და ამ ტერიტორიებისადმი საკუთარ
ტერიტორიულ პრეტენზიებს არც მალავს; ცხადი
გახდა, რომ ე.წ. „რუსულენოვანების“ პრობლემა,
რომელიც უკრაინაში ფაქტიურად არ არსებობს,
ინსპირირებულია რუსეთის მიერ და ქვეყნის
შემდგომ დაშლას ემსახურება; რუსეთმა საბოლოოდ
გამოააშეარავა ცუდად შენიბული „ძმური“
დამოკიდებულება უკრაინისადმი, რომელსაც იგი
სინააღმდეგილები საკუთარ ტერიტორიად თვლიდა და
არასოდეს მიიჩნევდა (აალ.კუ სახელმწიფოდ;

აუცილებლობა. არადა, ჯერ კიდევ ერთი თვის ნინ იყო შეგრძნება, რომ ხალხმა გაიმარჯვა: დიქტატორი გაიცა, კორუმპირებული ხელისუფლება დაემხო, შეიქმნა ახალი კოლოცია. და ამ დროს დაიწყო ყირიმის ოპერაცია, რომელიც მთელი მსოფლიოს გასაძროად დამთავრდა უომრად, უბრძოლველად, ელვისებურად. ხალხი გაოგნებულია: რა გველოდება ნინ? სად გადის ის ნითელი ხაზი, რომლის აქეთ დათმობა არ შეიძლება? შეგვეხვს თუ არა უნარი ბოლოს და ბოლოს დავიცვათ ქვეყანაც და საკუთარი თავიც?

ამ დღეებში ბევრი ვინმე სვამს სრულიად ლოგიკურ შეკითხვას, რატომ ითმენს უკრაინა ამდენ შეურაცხყოფას, ზნეობრივ და ეკონომიკურ ზარალს, რატომ არ უწევენ აგრძესორს მისი შეიარაღებული ძალები საომარ წინააღმდეგობას? რატომ არ გამოაცხადებს იგი საკუთარ ტერიტორიაზე სამხედრო მდგომარეობას? ჩემი ახსნა ასეთია: როგორც გამოიკვეთა, ყირიმში განლაგებული უკრაინის ფლოტის პირადი შემადგენლობის 70% ადგილობრივი მოსახლეობიდანაა, რომლებიც აქ არა მარტო მსახურობენ, არამედ ცხოვრობენ კიდევ. მათი რუსების მხარეზე გადასვლა ბანალურად პრაგმატულია, რადგან წასასვლელი არსად აქვთ. ამიტომაცაა, რომ თითქმის 30-ათას კაციანი შემადგენლობიდან მხოლოდ 2 ათასმა გადაწყვიტა უკრაინულ ჯარში დარჩენა.

სხვათაშორის, ეს ერთი უმთავრესი მიზეზთაგანია
იმისა, რომ უკრაინისა და რუსეთის სამხედროებმა
ერთმანეთს არ ესროლეს. ბევრი მათგანი ნაცონბ-
ნათესავია, პურ-მარილითა და ნათელმირონობითაც
არის დაკავშირებული და სულაც არ არის
კონფლიქტის მონადინე. სხვათაშორის, მიუხედავად
ხმამაღალი საომარი რიტორიკისა, ასეთი განწყობა
იგრძნობა მთლიანად უკრაინაშიც, სადაც გაძნელდა
ფსიქოლოგიური ბარიერის გადაღახვა და
ისტორიულად სისხლისმიერი ძმისგან დამპყრობლის
ხატის შექმნა, წლების მანძილზე ოფიციალური
პროპაგანდის მიერ ჩამოყალიბებული სახელმწიფო

1994 წლის ბუდაპეშტის მემორანდუმი, რაც ამერიკასა და დიდ ბრიტანეთთან ერთად რუსეთის გარანტიებსაც გულისხმობდა, გამოიწვია ასეთი, მე ვიტყოდი, დანაშაულებრივი სახელმწიფო დაუდევრობა. უკრაინა (და, ალბათ, არა მარტო იგი) გვიან მიხვდა, რომ პუტინის აკვიატებული იდეაა ე.წ. რუსული სამყაროს გაერთიანება, რაც უკრაინის გარეშე ვერ წარმოუდგენია. ამ გაერთიანების სიმბოლოდ კი მას კიევის, როგორც რუსული ქალაქების დედის, ამ სამყაროში მოქცევა მიაჩინა (მერე რა, რომ პეტრე პირველმა უკრაინას მოსტაცა მისი უპირველესი სახელწოდება „რუსეთი“ და თავის მოსკოვეთს დაანათლა).

ასევა თუ ისე, საკმარის ყოფილი შემდეგ ალექსანდრე ტურჩინოვმა ხელი მოაწერა უკრაინული ჯარის ყირიმიდან გამოყვანას. ნახევარკუნძული მთელი თავისი არსებობის მანძილზე პირველად გადავიდა ხელიდან ხელში მშვიდობიანად, რის შედეგადაც უკრაინამ მოიგო ერთი თვე, მოასწრო მობილიზაციის გამოცხადება და ჯარების გადაჯგუფება. ამავე დროს, გარდა ძალიან ვიწრო წრისა, არავინ იცის, რა ჰევია ამ მოქმედებას: ტერიტორიის ნართმევა, დათმობა თუ დაბრუნება. რადგანაც მოსალოდნელი ომის საფრთხე ჯერ არ მოხსნილა და რუსეთს კვლავაც აქვს უფრო დიდი გამარჯვების იმედი, ვიდრე ყირიმში მიაღწია, იგი გამალებით ახდენს უკრაინის სამხრეთ-აღმოსავლეთ საზღვრებზე საკუთარი ელიტური სამხედრო ნაწილების კონცენტრაციას (როგორც ამბობენ, ბრიანსკის ოლეში, ჩერნიგოვის საზღვართანაა მოსული ნითელ მოედანზე სამხედრო აღლუმების მუდმივი მონაწილე კანტემირის სახელობის სატანკო დივიზია). უკრაინამაც თავისი საუკეთესო ნაწილები დასავლეთიდან აქეთ გადმოისროლა და უმაღლესი მხედართმთავრის სიტყვებს თუ ვენდობით, მზადაა ღირსეულად დაუხვდეს მომხვდურს. როგორ არ გაგახსენდეს აქ ტიციანისეული: „ბათომი მისცეს და ორპირზე მოდის თათარი, ატმის ყვავილით სისხლიანი ტირის აპრილი“.

ხედავთ, წელინადის დროც რა საოცრად ემთხვევა და სიტუაციაც! ამ სტრიქონებს ოდნავ თუ გადავაკეთებთ, შეგვიძლია მივიღოთ: „ყირიმი მისცეს და კიევზე მოდის ყაჩაღი...“ ოღონდ თათრის ადგილი აქ უკვე აღარაა. თათარს ნასასვლელი აღარსადა აქვს. მესამე დეპორტაციას, რომელსაც მას რუსეთი უმზადებს, იგი ნამდვილად ვერ გაუძლებს. ისევე, როგორც უკრაინა ვერ გაუძლებს რუსეთთან სრულმაშტაბიან ომს, თუკი მას მხარში არ ამოუდგა მსაკოლეგის ხალხთა უნივერსიტეტს.

մսողլովով եալթեա տասձեցոթրոքա.
մյ տյ մյուտօքաց, ծարայ ռօմած պահանս պահելո
գանցխաճցիս զոնթչ, արց պահանս ազգաս նագրու
շջաս դա արց սայարուցելոռ, սմջուցեսու ցացութեանոտ
ոլոցուսա դա զեգրոցուս որոնույլ-ծրճնյուլո մըցոնքէա:
“բնալնաճցենու ցադարինա նպալնաճցենու ցադարինա!”

ରାଶ୍ୟ ବିଭାଗ
ଜୀବନ, 26 ମାର୍ଚ୍ଚି, 2014.

პრეზიდენტ ზვიად გამსაჯურდის გვლელობის
შიგნის შარდგინებაზე მომზადალ სმაურიან
რეკლიკასთან დაკავშირებით...

„ფარისეველო, გაუტანელო,
სხვასთან თავმხრელო, შინ ირმოს მთხრელო,
ნაგავის მყრელო, შენ ჭრელო გველო,
რამ შეგაძულა, სოქვი, საქართველო“ — აკაკი

მიმდინარე, 2014 წლის 10 მარტს, „ევროპის სახლში“ გამართულ, პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდიას გარდაცვალების გარემოებებთან დაკავშირებული წიგნის - „ზვიად გამსახურდისა საქმე“ - წარდგინებაზე აკაკი ასათიანის მოწვევა და მისთვის სიტყვის მიცემის პატივიც ბატონ კონსტანტინე (უმცროსი) გამსახურდიას მხრიდან, პირადად ჩემთვის დიდი მოულოდნელობა გახლდათ, ხოლო თავად აკაკი ასათიანისაგან კი, ჭეშმარიტად დიდი გაბეჭულება იყო. მა კაზუისტური შემთხვევის მიმართ, აკ. ასათიანის სიტყვის დასასრულს, დარბაზიდან რეპლიკით მივმართებატონ კონსტანტინეს: „სამწუხაროა, რომ იუდეზზე მოთხოვნილება დღესაც არსებობს და ამ შეკრებაზეც!...“

ვინაიდან, ჩემი რეპლიკა დარბაზიდან სრულყოფილად ვერ მიწვდა ბატონ კონსტანტინეს, იძულებული გავხდი წამომვდგარიყავი და ამგვარად გამემორებინა, რასაც განმარტების სახით დავსძინე, რომ „გარდა პრეზიდენტ ზევიად გამსახურდიასი, ამ დარბაზში სხედან ადამიანებიც, რომლებმაც, აკავი

ମାମା ରେଣ୍ଡାନ୍କି ପ୍ରମାଦିତୀଲ୍ ଫୁରାଲ୍ଡନ୍କେ

ანჩისახტის ტაძრის დეკანოზი, მამა რევაზი
 (ტომარაძე) იღონებს: „მაშინ ჯერ არ ვიყავი მღვდლად
 ნაკურთხი. ვარ საპარიქმახეროში და იქვე, ჩემს
 გვერდით, 12-13 წლის ყმანვილი ზის. მოულოდნელად
 შემოდის ვიღაც უცნობი პირი და ყველას გარეთ
 გვერევება, – რუსი გენერალი მობრძანდება და დაცალეთ
 საპარიქმახერო. ყველანი მორჩილად ვდგებით,
 იმ ერთი ბიჭის გარდა. მარტი ის ბიჭი არ ინძრევა –
 ჩაფრენია სავარძლის სახელურებს და ცოცხალი თავით
 არ გადის გარეთ. ერთმა ოფიცერმა სცადა მისი ძალით
 გაყვანა და ბიჭმა ისეთი ალყური სტკიცა, ქუჩაში
 გაისმა ლანანის ხმა. ბოლოს ეს ყმანვილი სავარძლიანად
 გამოსვეს გარეთ და პირდაპირ „კ.გ.ბ.“ – ში გააქანეს. ეს
 ჰატარა ბიჭი გახლდათ ზევად გამსახურდია. როდესაც
 ბატონი კონსტანტინე მიუყვანიათ „დამნაშავესთან“,
 მათ დასახახად მამას დაუტუქსავს შვილი, ხოლო, თვალს
 მიფარებიან თუ არა, მხარზე დაუკრავს ხელი და შეუქია
 „ყყჩალ, შვილო, ნამდვილი ვაჟაცაცი მეზრდებიო!“

ასათიანის ღალატისა და შეთქმულების შედეგად სასატიკი რეპრესიები გამოიარეს და პროტესტს გიცხადებთ ამ მოლალატის პატივით მოწვევის გამო “მეთქი, ხოლო თავად აკ. ასათიანს კი მიგმაროე, რომ მას პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდიას მიმართ საკუთარი ერთგულების ხარისხზე და ლალატზე ელაპარაკა. კოლაბორაციონალისტმა და რენეგატმა ასათიანმა პასუხად ჩაიძურტყუნა, რომ აქ ამის ადგილი არ არისოდა ბურდოუნით დატოვა დარბაზი.

მათთვის, ვისაც დღემდე არ სჯერა და ვერ გაუცნობიერებია აკაე ასათიანის ღალატის სიმძიმე, ვდებ თავად ბატონ ზვიად გამსახურდის მხილებას ასათიანის შეთქმულების შესახებ საქართველოს სახელმწიფოებრიობის წინააღმდეგ, რაც ჩვენ ადრეც გამოვაკვაწით.

ნაწყვეტი მიმართვიდან „ქართველ ტრადიციონალისტთა კავშირისადმი“ : „...ბ-6 აკაკი ასათიანი მერყეობდა, ყველანაირად ცდილობდა თავი აერიდებინა პუტჩისტიდებუტატების დაგმობისათვის და ბოლოს საერთოდ გაეცალა ბრძოლის ველს, ვითომდაც ავადმყოფების საბაბით. შემდეგ იგი უეპრად გამოჩნდა ზუგდიდში, სადაც ხალხს მოუზოდებდა არ წასულიყვნენ კანონიერი ხელისუფლების დასახმარებლად და არ მიეღოთ მონაწილეობა ბრძოლებში. ასეთივე აგიტაციას ეწეოდა იგი ქუთაისსა და სხვა ქალაქებში. ამჟამად

ამის გამო ვაუქმებ ჩემს საპატიო წევრობას თქვენს კავშირში და მოგიწოდებთ ყველას, ვისოთვისაც ძვირფასაა ჩვენი ეროვნული მოძრაობისა და ჭეშმარიტი კონსტიტუციური მონარქიზმის იდეალები, დასტოროთ ცრუ ტრადიციონალისტთა რიგები და პროტესტი გამოუცხადოთ ანტიტრადიციონალისტ პუტჩისტებთან და სახელმწიფო დამნაშავეებთან აღიანსში მყოფ თქვენს ლიდერს, როგორც მოღალატეს ეროვნული მოძრაობისას და კანონიერი ხელისუფლებისას.

დაგმეთ შეთქმულება საქართველოს კანონიერი ხელისუფლებისა და ლეგიტიმური სახელმწიფო ტახტის წინააღმდეგ. შემოუკრთდით ჩვენს რიგაბეჭა!“

საქართველოს კანონიერი პრეზიდენტი ზვიად გამსახურდა, 1992 წლის 21 ივნისი. (გაზ. „აღდგომა“, 10

აქვე, ნიშანდობლივია გაზეთ „ახალგაზრდა იკერიელის“ ინფორმაცია აკაკი ასათიანის მკურნალობის ვალიძოან თავაკაშირებით. ანახოთ

კულტურული მნიშვნელობის კავშირისათვის „დაკავირებისთვის“, კულტურის იგიც: „უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარე ბატონი აკაკი ასათათანი ქობულეთის სამკურნალო-სარეაბილიტაციო სანატორიუმ „საქართველოში“ აგრძელებს მკურნალობას. მკურნალობის კურსი დაახლოებით სამ კვირისა გასტანს“ (გაზ. „ახალგაზრდა ივერიელი“, 14 დეკემბერი, 1991 წელი, 135-137 (11768-11770).

ანუ, გაზეთის უწყებით, წინასწარგაცხადებული „მკურნალობის სამ კვირიანი“ ვადა სრულად და ზუსტად მოიცავს გადატრიალების მზადების, დაწყებისა და დასრულების პერიოდს 6 იანვრის ჩათვლით, რომლის შემდგომაც აკასათათანი ბრუნდება თბილისში.

ლეიტა ცოგანა

უფლებადადმცველი გიორგი თევზაძე გამოხხმაურა
და სოლიდარობა გამოუცხადა 1989 წლის 9 აპრილის
აქციის მონაწილეთა პროტესტს და ყოფილი
პარლამენტის შენობის წინდანყებულ უკადო 9 აპრილის
მონაწილეთა შიმშილობას, რომელიც უკაშირდება
მათვის სოციალური შემწეობის გაუქმებას.
გიორგი თევზაძის განცხადებაში აღნიშნულია,
რომ „სახელმწიფო ბიუჯეტი განსაზღვრავს
სახელმწიფოს იმ პრიორიტეტებს, რომლითაც
ქვეყანამ უნდა იხელმძღვანელოს მთელი საბიუჯეტო
წლის განსავლობაში. ამ კონტექსტში საგულისხმოა
გავრცელებული ინფორმაცია იმის თაობაზე, რომ
მომდევნოწლის ბიუჯეტშიარ არის სგათვალისწინებული
1989 წლის 9 აპრილის მონაწილეთათვის წინა წლებში
დადგენილი სოციალური შეღავათები.“

ბატონონ ნუგზარ, ოქვენ გასული წლის 23 დეკემბერს ეროვნული ბიბლიოთეკის დარბაზში ბ-ნ გოგია აფრიდინიძის მიერ მოწყობილ სახელმწიფო გადატრიალებისადმი მიღვნილ კონცერნციაზე, ფართო საზოგადოებისა და ბირადად ჩემთვისაც დღემდე სრულიად უცნობი ინფორმაცია გააქცევეთ, კერძოდ - საქართველოს დამოუკიდებლობაზე რევოლუციუმის 31 მარტს ჩატარების წინადაღებაზე ოქვენ გეკუთხით. ჩენი მკითხველებისთვისაც უთოდ საინტრესო იქნება ამ ისტორიულ თარიღთან დაკავშირებული ასპექტები, მთიუმეტები, რომელსაც ცნობილია, რომ ოპონიციამ, პრეზიდენტ ზეგავლენის გამსახურდისა, ამ თარიღის გამოცხადებით განდიდების მანიაში დასდო ბრალი, „საკუთარ დაბადების დღეს დაამთხვევა“¹⁰...

— რასაკეირველია, რეალობა და სინამდვილე სულ სხვა გახლავთ. პრმოვლენამდე მეცოტა წინასარე პერიოდსავისხენგა; რეფერენცუმი, განაღლებულ სსრკ-ში დარჩენის შესახებ საბორთო კავშირის კუვეტაზე რესულუტაციაში ჩატარდა 1991 წლის 17 მარტს. 17 მარტის რეფერენცუმი ძალით შეაკვრული აქტი იყო იმ თვალსაზრისით, რომ იგი, არა მხოლოდ ავტონომიურ ნარმონაქმნებს, არამედ ცალკეულ რაიონებსაც ე უქმნიდა სამართლებრივ ბაზისს დამრუებდებლად გადაეწყვიტათ „განახლებულ“ სსრკ-ში დარჩენის საკითხი 1990 წლის 3 აპრილს მიღებულ სსრკ კანონის საფუძველზე...

— დიახ, შეიძლება აასლოვიერის გაკეთება... მე, როგორც აფხაზების მკვიდრის შემიღლა კონკრეტულად აფხაზების ვითარებაზე ვისაბარაკო; 17 მარტს აფხაზულები რეფერენდუმის ჩატარების შედეგად ვერ გროვდებოდა ხმების 50%. რეფერენდუმს უძლოდა ზოიად გამსახურდისას ორი წერილი, ერთი - აფხაზ სალს მისწერა მან და ცხადად აუხსნა, თუ რას ნომნავდა ეს რეფერენდუმი და რა მდგომარეობაში აღმოჩნდებოდნენ ისანი ამ რეფერენდუმის შედეგად, მეორე წერილი კი მასწერა ვლადისლავ არძინბას, როთაც გარეკვეულ წილიდ შეუწყი ხელი სსრკ-ს რეფერენდუმის ხარუმატებლობას. სწორედ ამიტომ დასჭირებულ 17 მარტის რეფერენდუმიდან კანონის სრული უგულებელყოფით მთლიანად გამოეთმათ გალის რაიონი გამოგონილი მიზტით, რომ თითქოს გალში ვერ მოესწრო საარჩევნო უბნების მომზადება. ასეთი ფანცითა და რეფერენდუმის გაყალბებით შეადგინეს ოქმი, რომ რეფერენდუმს, თითქოს ხმა მისცა აფხაზების მოსახლეობის 50%-ზე მეტმა ამომრჩეველმა. ამ ყალბი ოქმებით ხელში ზიიადდება შეთანხმებით მეორე დღისები გავიზრინდა მოსკოვში. სადაც სასტუმრო „მოსკვაში“ შევხვდი სსრკ უმაღლესი საბჭოს ქართველ დეპუტატებს, რომლებსაც ავტესტი რეფერენდუმის რეალური ვითარება და გადავეცი იქმება. რასაც შემდგომში მოყვა ჩემი მახილებელი წერილიც გაზეთებში. ..

უკრაინაში მიმდინარე მოვლენებმა და კერძოდ, რუსეთის მიერ ყირიმის ანგესიამ, ცალსახად დაგვანახა, რომ დასავლეთის ქვეყნების ლიდერები მზად არ აღმოჩნდნენ ნინ აღდგინობრივ პუტინის ფასისტურ აგვანტიურას. მსოფლიო აღმოჩნდა ახალი ფასისტურ აუტინისეულ დიქტატურის ნინაშე, რომელიც არად აგდებს საერთაშორისო სამართალს. 2008 წლის აგვისტოს ომის შემდეგ, როცა რუსი დამპყრობლები შემოიჭრნენ საქართველოში, დასავლების ლიდერებს ჰერინგდათ რუსეთთან ურთიერთობის გადაფასების დრო, მაგრამ როგორც ყოველთვის, თავი იჩინა არაერთგვაროვანია მიდგომებმა, რაც გამოიხატება ეკონომიკურ ურთიერთობებში და ხშირად კერძო ინტერესებშიც. საფრთხის ქვეშ აღმოჩნდა მსოფლიო ნესრიგი, რომელიც გამყარებულია საერთაშორისო სამართლით. თუმცა, ისიც უნდა აღვინიშნოთ, რომ ამ ლიდერებს შორის, არცერთი არ აღმოჩნდა რონალდ რეინანგივით პრინციპული და გამჭრიანი. მამდინარეობს მონსტრიბის ჭიდვილი. ვა შემთხვევაში, ჩევა, როგორც ქართველებს გავინტერესებს საქართველოს ადგილი მსოფლიო რუქაზე და ანგესარებული ტერიტორიების შემოერთების პრინციპული საკითხი.

1991 წლის 9 აპრილს, კანონიერი ხელისუფლების
მიერ საქართველოს დამოუკიდებლობის აღდგენის
სახელმწიფო ორგანიზო აქტის მიღების შემდეგ, საქართველო
ხდება, როგორც რუსეთის გასამაგაბულ, ასევე
დასავლეთის ქვეყნების უკრანდების არგელი. ნათლად
ისტაბება მათი ინტერესები, როგორც გორծოლიტიკური,
ასევე ეკონომიკური. დემოკრატიულად, ერის მიერ
არჩეული ხელისუფლება, ძალ-ღონება არ იშურებს ახალი
სახელმწიფოს მშენებლობაში, აგვარებს რა ურთიერთობებს
აფხაზებთან, ასევე ფაქტორულ აკონტროლებს სამახალოს
რეესტრის. დასა ყაზბეგვა ვიზზებას, მაშინდელ რუსთის
კრებიდენტი ბორის ლეიცინი, საქართველოს პრეზიდენტთან,
ბატონ ზვანად გამსახურდიასთან ერთობლივ განცხადებაში
იტყვის: არ არსებობს არავითარ სამრეფო თემითის
რესტუბლიკა! მაგრამ როგორც უსისტონ ჩერჩილი იტყოდა
ხოლმე: რუსების ხელმოწერას, ზუსტად იმ ქალადის
ფასა აქს, რაზეც ას არის მოწერილი. ინტება აგნეტურის
გაგატიურება საქართველოში ლოზუნგით: ჯერ
დღიმერატიი, შერე თავისუფლება, რომელიც პირაპარ
მოსკოვიდან იმართებოდა და მას სათავეში ედგა “თეთრ
მელად” წიგდებულა, საქართველოს დამაცევებარი და
დამშლელი ედუარდ შევარდაძე. ინტება ბრძოლა კანონიერი
ხელისუფლების ნინამდევები, როგორმაც კულმინაციას 1991
წლის 22 დეკემბერს მაღალა, რუსული აგეტურის ბრძოლა
კანონიერი ხელისუფლების ნინამდევები მიზნად ისახავდა,
საქართველოს, როგორც სახელმიწოდებლის რუსულ ირბიტაზე
მოქცევას, რადგან მან უარი განაცხადა და კავშრში
განევრიანებაზე.

1992 წლის 22 დეკემბრიდან საქართველოში იწყება პუტინი. პუტინის სათავეში ედგნენ მოლალატე თენგიზ სიგურა და თენგიზ კიტვანი, ომლებსაც ზურგს უმაგრებდა.

ვისი წინადაღებით განისაზღვრა
საქართველოს დამუკიდებლობის
რეზერვიზამის თარიღი?

საქართველოს უახლესი ისტორიის ამ უაღრესად მნიშვნელოვან მოვლენასა და თარიღთან დაკავშირებით გთავაზობთ ინტერვიუს საქართველოს უზენაესი საბჭოსა და აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უძალლესი საბჭოს დეპუ-
ტატ ბ-6 ნუგზარ მგალობლიშვილთან

ახალგაზრდა თაობას, ვინ იყენენ მაშინ სსრკ უმაღლესი საპქნის ქართველი დეპუტატები?...
— კეთილი... აყავი ბაქრაძე, გურა კვარაცხელია, არქეიტექტორი ნოდარ მარიამიშვილი (არქიტექტორის იმიტომ ვაკენერუტებ, რომ მსახიობ ნოდარ მგალიბობის ვილიში არ შეეძლოთ...), ელდარ შენგელია, ოთარ ზუბაძა, რევაზ სალუქვაძე, თამაზ გამყრელიძე... რომლებმაც სსრკ სახალხო დეპუტატთა ყრილობაზე გაახმოვანეს აფხაზეთში რეფირენდუმის გაყალბების ფაქტები.
...და ამ შემთხვევაში თქვენი უმთავრესი კოზირი იყო

...და ამ სეისტოგენური სექციი კუნძულები კითხოვთ იყო
გალის რაონის გამოთიშვა რეფერენცუმიდან?

— რასაკვირველია! ეს იყო უპრეცენდენტო მოვლენა, როდესაც ეთინიური ნიშნით მოხდა ტეროტორიის გამოთხვა საყდრო-საბაზო — საბაზო რეფერენტიდან რამაც ჩვენი, ქართველი დეპუტატების ბუნებრივი პროტესტი გამოიწვია. დღით მნიშვნელობა ჰქონდა ამ ანტიასელმძიოვობრივ აქტს, რაც შეიძლება სწრაფად გასცემიდან პასუხი დაუკეთესოს პასუხი, ვიდრე საქართველოს სახლმწიფო ბრძოლამოუკიდებლობაზე რეფერენტუმის ჩატარება, არ არსებობდა! ეს პირდაპირ და ცხადად გასცემდა პასუხს 17 მარტის რეფერენტუმს, ანუ ამხელდა მის შედეგს. ჩვენ დროით ვინვიდით! მე ზედმინევნით კარგად ვიცოდი აფხაზეთის მოსახლეობის დამოუკიდებულება და აზრი საქართველოს დამოუკიდებლობაზე. მოსახლეობა დაუურეკე ზევადს ჩემი ნარმატებულობა ვიზიტის შესახებ და მან მითხრა, რომ სასწრაფოდ დაგენუზებულიყავი თბილისში რეფერენტუმის უმოკლეს დროში მოსაზადებლიად.

— ესები მეტად გაუსართობრივი ელექტროგაზრდობას, რომ ზეინადი ჯერა საში თოვის მოსულია ხელისუფლებაში და ჯერაც მხოლოდ საქართველოს უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარეა, არ არის ჩატარებული რეფერენდუმი საქართველოს სსრკ – დან გამოყოფაზე და გამოცხადებული არ არის დამოუკიდებლობა...
— დის, ამ რეალიებისა და სტრუქტურული ასპექტების გათვალისწინება უძრესად მიიღწეოდობანია! გავაგრძელებ... მე დილის რეისით ჩამოვფრინდი მოსკოვიდან, მივედი ზეინადთან და ზეინადმა მითხრა, რომ ჩვენ უნდა მოგვესჩრო რეფერენდუმის ჩატარება, რათა 9 აპრილს (დამოუკიდებლობისთვის შენირული გმირების პატივისაცემად) დამოუკიდებლობა გამოვცეხადებონა. მივადებით თარიღის დანიშნის საკითხს, რომელიც 9 აპრილამდე რომელიმე

კვირა დღე უნდა ყოფილიყო! 9 აპრილამდე მხოლოდ 3 კვირა რჩებოდა (24, 31 მარტი და 7 აპრილი), 7 აპრილი გამოირიცხა, რადგან მხოლოდ დღეში მებიძის დღიური და მთელი ტექილორიებიდანაც ოქმების მიღება შეუფლებელი იქნებოდა. 24 მარტისთვის კა რეფერენცუმის მომზადება წარმოიუდგინები იყო, მით უფრო აფხაზეთში, რადგან საარჩევნო კომისიები საკავშირო რეფერენცუმის შედეგების გაფორმებით იყვენებ დაკავებული და იმასაც თუ დაკუმატებთ, რომ 17 მარტს რეფერენცუმის დანიშვნის შზაკვრობაც სწორედ იმდა იყო გამოწვეული, რომ 23 ვერ გამოვცენო რეფერენცუმის 9 აპრილიმდე ჩატარება. რამდენიმე წუთის მსჯელობის შემდგომ ზვანადს ვუთხარი, რომ მხოლოდ 31 მარტს შეგვეძლონ რეფერენცუმის ჩატარება. ამ დროს სულაც არ გამსხევდია, რომ 31 მარტი ზვანადის დაბადების დღე იყო, არამედ უბრალოდ კვირა დღის გათვალისწინებით შევთვაზე ეს თარიღი. ზვანადი დამთანხმდა, თუმცა მკითხა: „მოვასწრობა?“, „უნდა მოვასწრობა!“ იყო ჩემი პასუხი და ინ წუთიანავე შევუდექით მზადებას. 31 მარტის რეფერენცუმში მონაბილეობა მიიღო აფხაზების მოსახლეების (ფალის ჩათვლით...) 60,27%-მა და თითქმის 60%-მა (მათ შორის აფხაზებმაც) ხება მისცა საქართველოს დამოუკიდებლობას! უნდა ალვინიშნო, რომ აფხაზეთში მცხოვრები ზოგიერთიმა ქართველმა დამოუკიდებლობას არ მისცა ხმა, რადგან სსრკ-ში დარჩენა სურდათ!

შავასადამე საქართველოს დამოუკიდებლობის რეფერენციალის დაინიშვნის თარიღი ზევიადისთვის თქვენს მიერ იყო შეთავაზებული დღის ის ფაქტორის გათვალისწინებით დაოპოზიციის ინტრიგა ამშემთხვევაშიც უსაფუძვლო იყო, არა?

— ჩემს მიერაც რომ არ ყოფილიყო შეთავაზებული, ზევიადი ჩემზე კარგად ხედავდა მდგომარეობას და ასეთ ვითარებაში ის რომ შეცდომას არ დაუკეპბდა, არც მამინ და არც დასა გამჩენა ეჭვია. ამდენად, უსაფუძვლოა იპოვების ინტერიგა. დღესაც სწორად დარწმუნებული ვარ, რომ იმ ექსტრემულურ და ფორს-მაურიულ ვითრებაშითავად ზევიადაც კი არ ასივდა საკუთარი დაბადების თარიღი. 31 მარტის რეფერენციულმით კი ჩვენ არამცულ მარტი დამოუკიდებლობა მოვალეობა, არამედ გავაშივრეთ და ვამხილეთ 17 მარტის რეფერენციულმი და ფიქციად ვაქციეთ იგი, როგორც „საქართველოის“ აქტერი ესაბრა ჩემთვან ჟანტერია

ԱՆԳԼՈՐ

კავკასიაში რუსული ჯარების შტაბის ხელმძღვანელი განერალი ბეპავი. მათი მოთხოვნა იყო პრეზიდენტ ზვიად გამასახურდისა გადადგომა და ახალი არჩევნების ჩატარება, რაც აბსოლუტურად მიუღებელი იყო ხელისუფლებისთვის და ამავე დროს ასეთა გამოხატვადა ერის მოთხოვნას და ინტერესებს. პრეზიდენტისა და სეკართველოს უზენას საბჭოს დეკუტატებისა არა ერთ გაფართხოებისა და თხოვნისა, პუტინისტები ჯერ თანხმდებოდნენ მოლაპარაკებას, შემდეგ კი უარს ამბობდნენ შეხვედრუბზე, რადგან მათი მიზანი არ ემსახურებოდა ერის და ქვეყნის ინტერესებს, ისინა მოსკოვის დაკვეთას ასრულებდნენ, რაც კატასტროფისეკ წაიყანდა ახლა ასო მოყოლებებულ სახელმწიფოს, რაც ასე შობდა კიდევაც. კანონიერმა ხელისუფლებამ ქართველების სისხლის დაგვრისაგან თავის არიდების მიზნით, 1992 წლის 6 იანვარს დატოვა უზენას საბჭოს შენიბა, დატოვა საქართველოს და ჯერ სომხეთში, შემდგომ კი ჯოხარ დუდავის მიწვევით

ერთხელ რუსმა ოლიგაკარქმა ბორისის ბერეზოვსკის ერთ-ერთი ინტერესუმი თქვა: თუ საჭირო გახდა, ჩვენ შეგვიძლია რუსეთში მაიმუნი ვაკციორთ რუსთის პრეზიდენტადო.... დარწმუნებული ვარ, მას შეძლებოდა ქონდა ფულის ძალა. დო ფულის ძალა, რომელიც ულევად განადგომა და ბენგ ძალებს, რომლებიც არად დაგიდებული ერის თვითმყოფადიბას, მის კულტურას, ისტორიას, განვითარების მისურავ გზას და სარწმუნოებას. სწორედ ასეთმა, რუსეთის აგვიტურულ-ოლიგაკარქულ ძალებმა გამოაგზავნეს საქართველოში „დიდი“ პოლიტიკოს ედუარდ შევარდნაძე. მას თბილისის აეროპორტში დიდი ზორბზემით დახვეწენ პუტჩისტების, კელებელის მეტაურება და მსახურება... მოკლედ საქართველოში ძალის მიზნები ფრერშველილ პუტჩისტურ კომუნისტურ ხანის აღზევება, რომელიც შედგავიშში საქართველოს დაჩრდებს, დაკარგვას ტერიტორიების 20 პროცენტს და ერს გაღატავებმა მიიკვანს.

1993 წლის 14 აგვისტოსინუება აფხაზეთის ომი. ქემი აზრით ეს ომი ისახავდა არა აფხაზი სეპარატისტების ნინააღმდეგ ბრძოლას, არამედ, აფხაზეთი იმ დროს შეოფი ეროვნული ძალების განადგურებას და ამავე დროს საკურორტო ზომებში უძრავი ცენტრის ხელში მოხდება. ეს აკანტიურა კარგად გამოიყენეს, როგორც აფხაზში საქართვისტებმა, ასევე რუსულმა ძალებმა. მიუხედავად ბევრი ქართველი მეომრის თავგანნირვისა, შევარდნაძეს მოღალატეობრივმა პოლიტიკამ დაგვაკარგვინა აფხაზეთი. დახოცილ და გამოიდენილ იქნა ათასობით და ასიათასობით ადამიანი, რომელიც დღესაც დევნილობამ იმყოფებან. შევარდნაძემ პირნალად შევარდნაძე რუსული გეგმა, - ჩაბარა აფხაზეთი! ეს ომი მეომრებს არ ნაუგიათ. ეს ომი ნააგო შევარდნაძემ!!! 1993 წელს რუსული ძალები აფხაზ სეპარატისტებს იყენება ამოფარებულება და მათი სახელით მოქმედდებონ. 2008 წელს კი ლიად შემოიწრუნებ საქართველოში და ანექსირებულ იქნა

፩፻፭፷፯፳፦

ერთ-ერთ საქართველოს არეულია, როგორც გეოპლიტიკურ ასევე ფინანსური ინტერესებთანავე. რადგან ირგვალებელ რძმაში ერთგვანი პოლიტიკაში მათი ბიზნესის - ინტერესების ბევრ რადგან განსაზღვრავენ. სხვადასხვა ქვეყნის ბევრი ლიდერი ხვდება ბიზნეს ინტერესების სფეროში ლიად თუ ფარულად, რაც ამავე დროს გარკვეულ წილად პოლიტიკის გამსაზღვრელიცა... ხშირად ხდება პოლიტიკური თუ გეოპლიტიკური გარიგებები, რომელიც ჩვენისთანა პატარა ქვეყნისოვანი ხანდახან კრახით სრულდება ხოლმე. ამით ზედმინენდორ სიცორთხილივ გვმართებს, მაგრამ მტკიცედ უნდა ვიაროთ ცივილური ხელული სამყაროსაკენ, რომელსაც დასავლეთის ქვეყნების გაერთიანება ქვია. დღევანდველი მსოფლიო ვულკანური წარმოშობის ჭობს ჰგავს, რომელიც ნელ-ნელა თუხუქებს, მაგრამ როდის რას ამოაფრიკებს არავინ იყიდს.

რევაზ კემულარია,
საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს წევრი.

დავით თარესან-მოურავის ცრუ კატრიოტიზმის გამო

კინოსახლიისადგილია, საიდანაც საქართველოს სამართლა, გამარცვა და ქართველთა განცემება დაიწყო. 1991 წლის მიწურულს უკვე ჩანდა, რომ საქართველოს ინტელიგუნცია სინამდვილეში სულით არ იყო ქართველი, თორემ წიგნები კი ბევრი ჰქონდა დაწერილი ქვეყნის ისტორიაზე. საპროთა იმპერიის დაშლის შემდეგ ქვეყნის გამდლოლი და ამშენებელი ვინც იყო, იმან ააშენა თავისი ქვეყანა. ასეა აზერბაიჯანი, სომხეთი, ყაზახეთი, ლიტვა, უკრაინა და სხვ. მრავალგზის მოტყუებული, სირცხვილნაჭამი ქართველები კი 25 წლია ყბედობენ დემოკრატიაზე, რომელიც არასდროს არ იქნება საქართველოში. ეს ის ქვეყანაა, სადაც რეფორმები არასოდეს დამთავრდება.

კინოს სახლი ის ადგილია, სადაც მსახიობების, რეჟისორების, შფოთის მაძიებელი ინტელიგენტების ნაავაზაკარმა ქვეყანას დიდი ავი დამართა. მაშინდელი უძღვეურება დღემდე გრძელდება. საქართველოს დაშლა 1991 წლის დეკემბერში დაწყო. როგორ თავს არიდებს ამის განხილვას ქართული ტელეგრედია. გამსახურდიას ოპოზიცია ნარმოულდებოდა შხამსა და დვარძლს სთესდა თბილისში. მე დღემდე არ მესმის, ასე მოექცე საკუთარ ქვეყანას და მერე კიდევ პოეტობდე და იუბილარობდე, როგორც ამას რეზო ამაშუელი, ჯანსულ ჩარკვანი და სხვები აკეთებენ.

დღეს ამ კინოს სახლში დაბუდებულა დავით თარხან-მოურავის პარტია, წოდებული „ქართველ პატრიოტთა ალიანსად“. მე მეტად უნდო თვალით ვუცქერ თარხან-მოურავის მეტად ნაგვანევ და ყალბ ერისკაცობას. მისი თანაპარტიილების ლაპარაკი არის საქვეყნო უბედურებით სპეცულიორება, ტყუილ-მართლის ნაზავი, რომლის მიზანი არის ქვეყნის კიდევ ერთხელ მოღორება. ტყუილებისა და გამყიდველობის მეტი კირა უნახოა რასაქართველოს, მაგრამ ახლებური ტყუილი, აქამდე გაუგონარი ნახვანჯი ისაა, რომ პარტიის დამფუძნებელი და მისი მოთავე თარხან-მოურავი იწყებს ბიბლიის განმარტებას და თავის ტელევიზიაში გამოდის, როგორც მართლმადიდებელი დევოისმეტყველი. თარხან-მოურავს აქამდე რად არ გაახსენდა ბიბლია, როცა სულ შევარდნაძის მოდასე და მის მიერ დანიშნული დიდი მოხელე იყო? მთელი ეს ბოროტების ნებით თარხან-მოურავს რად არ დაებადა კითხვა: მცირე რამ თუ არის საქართველოში ბიბლიისათან შესაბამისობაში მყოფი? ამაზე მეტი გააბუჩება მართლმადიდებლობისა და საერთო ქრისტიანობისა რაღა უნდა იყოს, როცა აღდგომას და შობას რადიო-ტელევიზიით გილოცავს მევაბხე (მიეროსაფინანსო კომპანია), რომლის საქმიანობა რომელიმე მლევდლის მიერაა ნაცურთხი, რადგან მევაბხეს მისთვის ფული აქვს მიცემული. განა მხოლოდ ეს არის. ეკლესია არ არის თავის ხალხთან. მას დღემდე არაფერი უთქვამს 1992 წლის ოზე, ზოიდის ნინააღმდეგ შეთქმულებაზე, ომების მოღალატურად ნაგებაზე. ეკლესია იყო შევარდნაძესთან და შემდეგ საკაპეტიათან. ეკლესიის მიერ ბოლშევიზმის მხილებას მაშინ ჰქონდა აზრი, როცა ის პლურალიზმის ვითარებაში მოახერხებდა დაეცეა ბიბლიური ნორმები. თუ ის პლურალიზმისა და მულტიპარტიულობის დროსაც ისევ ისე არის ხელისუფლების ერთ-ერთი დაწესებულება, მაშინ აი ამდენ მხილებას, რომ ბოლშევიკებმა ტაძრები საწყობებად, აბანოებად და თეატრებად გადასაკეთეს, ხოლო მღვდლები კი დევნებს, აზრი ეკარგება. საეკლესიო სიტყვას დამარწმენებელი ძალა ეშრიტება. ეკლესიამ ნააგო სულისათვის ბრძოლა და მღვდელი არის ანაფორიანი მამაკანი. თუ შექ მართლმადიდებელი ხარ, თარხან-მოურავი, მაშინ ამას უნდა საკლისოდე და ხინჯს გრძნობდე. მხოლოდ იმის განმარტება, რომ ეშმაკა ადამი აცდუნა და ნაყოფი მიაწოდა, რომ ბედისწერა არ არსებობს და ა. შ. რჯულს არაფერს პატებს. თონ რეფორმები გაგრძელდება, უცხოური ინვესტიციები შემოვა და თან ივერია გარენიცნდება? ტაო-კლარჯეთა და აფხაზეთს კი თავად უფალი უმორად დაუბრუნებს საქართველოს? თარხან-მოურავი, რალაც ბიზნესით ფული იშულება შევარდნაის 12-წლიანი ბოგინის შემდეგ და ახლა რჯულის დამცველად დგები? თუ დგებიდაგებითხავა: როგორ ეთანხმება დისკრედიტებული ნეოლიტერალიზმის პოსტულატები მართლმადიდებლობას? როგორ არის შესაძლებელი ქრისტიანული სამართლით განსაკვრ ამდენი ქართველი მედროვე, რომელიც ახლა ლიბერალიზმს შეპკედღებია? მთელი საქართველო მევაბხების კონტორებით დაიქსელა. ეს ქრისტიანულია? რატომ ვერ მკვიდრდება სახარებისეული პრინციპები საქართველოში? მართლმადიდებლობა ეს კოლექტივიზმია. ღვთისმშობლის წილვედრობის მესიანისტური თეოლოგებმა იმას გულისხმობს, რომ ქართველთ ერთი ხედრი და ერთი სამლოცვა განგვილება აქვთ. სამლოცვა ერთიმა, მესიანისტური თემი გაცილებით მეტი რამ არის, ვიდრე ლიბერალური ინდივიდუალიზმი. ქართველები ორივეს ეპოტინებიან და ხელი ეცარებათ. თან ლიბერალობენ, თან ეკლესიურობდნენ. რჯულში ერთიმა ნესით, შეიღიო რომ ავაზავი და ქვეყნის დამქცევია, ამისთვის მის მშობლებასაც მოი კოტებათ.

სოსო მანჯავიძის, ან ამ ბონდო მძინარაშვილისა და ირმა ინაშვილის პროტესტი 1992-2003 წლებში? სად იყო აქამდე ეს ხალხი, ახლა რომ თავისი პატრიოტობით ქვეყანას აშტერებს და მოძღვრობს? დღეს რომ ბევრს იტყვიან ტელეარხს „მიმიკტიზმზე“ მერაბ კოსტავაზე, ეროვნული მოძრაობის იდეალებზე მანჯავიძე და ინაშვილი, აქამდე ბრძები და ყრუები იყავით? და თუ თქვენ ახლა მართლა რალაცას მიხვდით, რატომ ამუნათებთ სხვებს, რომ ყური თქვენ გიგდონ? რახან თქვენ ამბობთ, გინდათ რომ სხვამ თავი გიყანტუროთ და მოწონების შეძახილი და ტაში მოგაგებოთ? თუ ეს სხვა არ დაგეთანხმათ და მის ცილისწამებას იწყებთ, მას ანამუშებთ.

თქვენი პატრიოტობა ეს არის პარაზიტობა იმ გარემოებაზე, რომ არავინაა ეროვნული ძალა. აღარსადაა მართლა ეროვნული დასი. ქართველმა დიდი ხანია უარი თქვა თავის ეროვნებაზე ევროპელობის ილუზიაზე მითითებით. აქ ლიტერალუზმი თავისი მუქთახორიბისა

და მტარვალობის დასაფარად უნდათ. აი ამიტომ გაგიდიოთ თქვენ ამდენი თაღლითობა და ყალბი ლაპარაკი. თარხან-
მიურავის პარტია არაა ქართული დერიტის დამყენებელი. ეს
მანჯავიძები, ინაშვილები, მძინარაშვილები ფერად-ფერად
პატრიოტულ ჩიტებს იჭერენ და ქვეყნის ჭირისუფლობას
იჩემდებონ შევარდნაძის ეს ძველი მოდასენი.

զիս արօս ես և նախազու՞՞լո՞ւ՞ օգո մըշարժածամ Ծեղլեցոնիօս յշուրնալուսէտիս. մաս աւազուս գաճաչքըմա Ֆշոնճած, Տաճած արհիոլ ցացացլուս Եցլմէծցանցելոնծոտ ա՛մյույյեծդա Մըշարժածամէս յշուրնալու Հունիութեծ. 2003 Ենլու, րուցա Մըշարժածամ ոյս Տրյուխալած ցայտրկեցնուլո, նն՛շմարտ մօտ զոտնիցեծն ույս ա՛մյույյեծդա, րոմ մըշաբանն ամ՛շենցծծած Տախացած. Մըշ, ոնմշուրնու, Տար մոնկունածո յշուր. ցարճա մօմիսա, րոմ Տար Մասնակուսու, Տար գուռու տաշեցէդո դա Մըշուր ամ տաշեցլոնծոտ Տեշցինս դամանամշուրնեցլո. ցանա Մըննարու Տաշրուուրէծո Մշնճած ամեցլճնեց Տասպաշցուլու. Տասպաշցուլուս ցասամարտլոցիանց Ելոնծոտ մապուրալ ոնամշուլս ցըւցպուր, րոմ արհիոլ ցրցացլուս, Մըշարժածամէս Ծեղլեցոնիօս Եցլմէծցանցելու դա Կըցլա մօտս յշուրնալուսէտի (Կոյուրու Տաշշուլուց, յուրա յանձնամշցուլու, Տաշուր անձնանց աշմի մշուրուտու ու Լիեսնու տիրու ավամիշտունենին).

ოთხაზი, იმდა ისაძვილი და სხვები) უნდა გასამართლდება ტრომობრივი სიძულევილის პროპაგანდისათვის, შევარდნაძის კრიმინალური ხელისუფლების დაცვისათვის, უნდა გასამართლდენ როგორც ქართველთა მოდგმის მტრები.

ინაშვილი ბევრს ლაპარაკობს სააკაშვილის პატიოის დამნაშავე ირგანიზაციად გამოცხადებასა და მის გასამართლებაზე. ეს მაგრამ, რად არას ამბობს ის „მოქალაქეთა კავშირის“ გასამართლებაზე, სადაც თავად იყო და კარგად იყო? შენ რა უურნალისტი ხარ ინაშვილო? ქვეყანა დააჭირა შევარდნაძემ და შენ მის ვიზიტებს ისე აშეუებდი, რომ ქვეყანა შენდებოდა და ინვესტიციები შემოდიოდა. 2003 წელს ყველგან აღმოვთება ისმოდა საქართველოში შევარდნაძის დიდი მავნებლიობის გამო და შენ ამ დროს შავს ათეთორებდია იმაგ დაყენებულისაზიზღარი ხმით. რის შემდეგ გადაეკიდე სააკაშვილს, გინდა გითხრა? როცა სააკაშვილი მოვდა, მნი გაყარა ტელევიზიოდან შევარდნაძის უურნალისტები, ყანდაბაშვილი, ონიანი, ასევე შენ. აი ესაა მიზეზი, რომ მას ოპიზიციაში ჩაუდექი. შეგინწყობიტეს გადაცემები და ამის გამო საკაშვილს მტრად გაუხდი. განა ან ქართველთა უპედურება გაგხსენებია ოდესმე, ან ლიბერალ-დემოკრატიის პრინციპები, რომელთაც შევარდნაძე სულ არღვევდა და ერთხელ ხმა არ ამოგილია ამაზე. ბოლო დროს თქვი, რომ მე გამოცდილება შევიძინე პირველ არსზე. განა ეს თქვი, რომ ვტყუოდი და მთელ ქვეყანას ჯიბრში ვედი. მაგ გამოკალიებით

და მთელ ქვეყანას ჯიბრიშ ვეძევებ. მაგ გამოცდილებით ახლა „ობიექტივის“ ეთერიან ატყუებ ქვეყანას. პირდა, რა გამოცდილებაც არ შეიძინა შევარდნებულ-გოგოლას ტელევიზიაში, აი მაგ გამოცდილებით გევლოს მთელი ცხოვრება. შექ სხა არსალებს ამოგიღილი შევკრუნას ზე მის უკავშირობის მიმსრულების აუმჯობესების შედეგა.

უწოდება და სულ ეს იყო. ამ მაგ ხმით, რომლითაც ახლა იღია
ჭავჭავაძეზე სიტყვობ, მაშინ, 2003 წელს შევარდნაძეს
აქებდი და მის დიდ პოლიტიკოსობას ირწმუნებოდი,
მცოდნის იერით მედიურად გამოიცეირებოდი
შევარდნაძის ბუნაგიდან. რომ მოკვდება შევარდნაძე და
პანთეონში გაჭიმავენ, ყველანი გაიქცით და იქ დადექით,
რადგან შევარდნაძები იყვაით და ხართ შენც, თარხან-
მოურავიც, ბონდო მძინარაშვილიც და სოსო მანჯავიძეც.
ბარემ იმაზეც იმარჩიელეთ, კიორვანი და ყარყარაშვილი
რომ ჩაძალდებიან, რომელ პანთეონში გაჭიმავენ.

თქვენ წამლავთ ქვეყანას თქვენი პატრიოტობით, ცრუ ეროვნულობით. თქვენ მეტად დაიგრძელეთ ენები და თქვენსას ერკებით. ხმო ყოვლად მასინჯი, მათხერებლების, გამყიდველების და იდიოტების ქვეყანას საქართველო, მაგრამ მაინც არ იქნება ისე, რომ თარხან-მოურავის და ინაშვილის დაწესებული არშინით იზომებოდეს და ისინჯებოდეს საქმენი. მნამლავი ინაშვილის მრუდი სასწროით არ აინონება ავი და კარგი. მიდი ინაშვილო, შევარდნაძე-გოგელიას ტელევიზიის არქევში, გადაწერე შენი ადრინდელი და გვიანდელი გადაცემები, წამოილ და აჩვენე „ბიბეტივში“, რომ თქვენს ამყოლ ამდენ ბრიყეს გაახსენდეს რა იყავი, რა გზით გივლია და რა გამოცდილებას გაძენინებდა შევარდნაძე. კისერზე დაიკიდე ეს ჩანსწერები და იარე. ეს შენიმაშინდელი გადაცემები არის დანაშაული და არა მხოლოდ ურნალისტური ეთიკის დარღვევა. ქცევის ეს გამოწვევი მანერა, რაც შენ გაქვს, არის ქელი ნაარმალის დამალვს ილეთი. აქეთ ედავები სხვებს და ანამუსებ, რომ ვინმებ რამებ არ გითხას. უტიფრობით გაგაქვს ლელო ამ ცხოვრებაში და შენი პატრიოტობა სუშტურისა და გამოპინტრიშებული ურნალსტის შურისგებისა და ბოლომის მეტი არაფერი. შენ რაღა მამულშვილი ხარ? რა ნამუსით ახსენებ შენ მერად კოსტავის? შენ რა უნდა თქვა ან კოსტავაზე, ან გამსახურდიაზე, შენ როგორ უნდა ახსენო ეროვნული მოძრაობა? ნესით შენ ჩამორთმეული უნდა გქონდეს ურნალისტობის უფლება. მოარულ ჭირი შესჩენია ქართლს. ეს ორმა ინაშვილია. იგივე მატერიალურებელი ხმით, იგივე გამტკნარებული იტიზონობით, რაც შევარდნაძის დროს ჰპრონდა ინაშვილს, ახლა ილია ჭავჭავაძეზე, ექვთიმე თაყაშვილზე ირწმუნება, ქლესაობს და მართლმადიდებლობას იცავს. დამჯვარა ტელევიზიონიში, პეიტრობს და საცვარლობს ესრიოში დედაკაცი. სააკაშვილის მოსვლის შემდეგ გაასენდა ინაშვილს მართლმადიდებლობა. სანამ ედუარდი ედუარდობა, ინაშვილს რუსული არ გაახსენებია. ხმა ამოგილიათ როდესმებ ინაშვილო, თარხან-მოურავო, მძინარაშვილო, როცა ზევიადელებს წლობით დასცინდებონ, დასდევდნენ და ანაბეგდნენ შევარდნაძის ჩაფრენი? ახლა რაო, რა ჩაგიფიქრებიათ, თქვენ წუნწუნების გუდურებო? ერთი ციდა ქვეყანას საქართველო და აი ამდენი პატრიოტი თალღითი ჰყავს. ამათი დრო დგას 1992 წლიდან. რამდენი მთავრობა წავიდა და მოვიდა და მაინც სულ ესენი არიან. თარხან-მოურავი იმედოვნებდა, რომ შევარდნაძე ქვეყანას ააგსებდა და თავად ის კი მისი მოხელე იქნებოდა. რომ ჩაფლავდა შევარდნაძე, თარხან-მოურავმა პატრიოტობას მიჰყო ხელი. სააკაშვილის დროს ვეღარ იყო მოხილი თუ აი ის ამბავი მოიგონა.

ლ ი ტ ე რ ა ტ უ რ უ ლ ი ბ ა რ ა დ ი ლ ი

მაკა ჯოხაძის ბოლო წიგნი „ჩაძირული დღესასწაული“, არც პოეტური, არც პროზაული, არც პუბლიცისტური, არც დრამატურგიული, არც ეპისტოლარული ჟანრის ნაწარმოები და არც ეს გახლავთ, არამედ უბრალო, ეპოქალური ჩანაწერებია მწერლისა და მამულიშვილის. და ეს „უბრალო ჩანაწერები“ ერთობლივად პოეტურიცაა, პროზაულიც, პუბლიცისტურიც, დრამატურგიულიც და თუ გნებავთ, ეპისტოლარულიც... მწერლის დიდი ნიჭისა და სიტყვის ოსტატობის მაღლით. ამ უანრშიც საოცრად სისხლსავსეა მწერალ მაკა ჯოხაძის ენა, ხალასი და გულწრფელი. ყველაფერზე ჩაღრმავებული და გონისმიერად მოფიქრალი მწერლის გონება ყველას და ყველაფერს მზრუნველად და ფორიაქად დასტრიალებს, „ჩაძირული დღესასწაულის“ ეპოქალური სევდაც რეფრენად გასდევს მთელ წიგნს და ამოკვნესით სრულდება... მაღლობა მაკა ჯოხაძეს ამ წიგნის საჩუქრად გამოგზავნისთვის, რომლიდანაც სიამოვნებით ვძეჭდავ ორიოდ ჩანაწერს ჩვენი გაზეთის მკითხველებისთვის (რედ.).

უკრალული სახელები

ლიტერატურის ინსტიტუტიდან გამოსულ მოულოდნელად გამსახურდია და კოსტავა შემომხვდნენ. იმდენად ჩქარი ნაბიჯებით მოდიოდნენ, რომ თანმხელები რამდენიმე ბიჭი გაჭირვებით ეწეოდა. მერაბი მგზნებარედ უყვებოდა თუ უხსნიდა ზვიადს რაღაცას. გამსახურდიას მთელი სახე სრულ ყურადღებას გამოხატავდა, ქუჩისათვის უჩვეულოდ კონცენტრირებულს და დაყურსულს.

„ნეტარასუხსნის?“ – ჩემთვის გავითიქრედა დღო გამსახურდა, როცა ქალაქს მოულოდნელად აქოჩილ ტალღასავით მდელვარედ მოედო ცნობა – „კოსტავა ჩამოსულა!“

იმ დღიდან მოყოლებული სხვისი არ ვიცი და პირადად მე აშკარად ვგრძნობდი დღოდადღო როგორ ძლიერდებოდა საყველთაო ნატრითა და სულისკვეთებით გაჯერებული ბიძგები.

გამსახურდია კოსტავა, კოსტავა გამსახურდია. ეს სახელები დროშებივით აღემართა უჩინარ ხელს ქარში. ამიერიდან ეს დაწყვილება ტყუპად აღიქმებოდა თავისუფლებამოწყურებულ ნარმოსახვაში. ცოცხალი, ხორცშესხმული ჰერალდიკა დაიარებოდა თითქოს მომავლიდან აწმყოს ქუჩებში მათი სახით.

ბუნებრივია, თავდაპირველად სწორედ ამ წყვილის გათიშვის და განცალევებისათვის იწყებს გააფთრებულ ბრძოლას საიდუმლო ორგანიზაციები. ათასი ჭორი და სიბინძურე ციბრუტივით ტრიალებს მათ ირგვლივ, მაგრამ ყოველთვის სათამაშო ბზრიალას კოჭლობით ამთავრებს „ფერადოვან“ მექანიკურ მოძრაობას და აშკარად აჩენს თავის შავ-თეთრ ზრახვებს.

ვინ იცის, რა გველოდება, როგორ განვითარდება მოვლენები.

ერთი რამ ვიცი დაბეჭითებით, რაც არ უნდა მოხდეს, ხსოვნის მედალიონზე ამოტვიფრულ

ამ წყვილ ხატებას, სამუდამოდ ჩაკირულს ეროვნულ წიაღში, მის გულისგულში ვერაფერს მოუხერხებენ. დიდი-დიდი მიჩქმალონ, გააქრონ დოროებით, მზერადაუბნელონ, როგორც ტაძარში შევარდნილმა პირველმა ბოლშევიკებმა ხატების თვალებს ტყვია, რომ დაუმიზნეს და ესროლეს. ხატი დაზიანდა, მზერა ვერ გააქრეს...

საქართველოთავისიდუმილით უამიდან უამზე ყოველთვის ინახავდა აკრძალულ სახელებს. ისე, როგორც დედის კალთაში იზრდება მკერდზე ჩუმად ლოყაიმიდებული ჩვილი.

მერაბი და ზვიადი. ზვიადი და მერაბი.

სინდიქა

ოთხ, ხუთ წელინადში, როგორც ქარიშხლის შემდეგ გამორიყულ ათასგვარ საგნებს ნაპირზე, ისე გამოაგდებს, გამორიყავს და შემოყრის ცხოვრება ეზოებში ათასი ჯურის ხალხს, ათასნაირ ადამიანებს.

აი, ერთი მათგანი, ამ დილით ჩემს ეზოში შემოსული მათხოვარი ქალი, რომელიც გაბმით, რაღაც უსასოო სიმძლავრით ოხრავს, გოდებს, ხელგაშვერილი, გულისგამგმირავი ხმით გაბმულად მოთქვამს და გვამუნათებს, სიტყვებს ვერვარჩევა, არადა არჩერდება. და ესუნუყვეტობა, უპაზობა აფრთხობს მოსახლეობას, აოგნებს, აცივებს, ახევებს. გულთან ერთად თითქოს ტვინიც იყინება. პირადად მე მინდა ჩავიდე, მოვეფერო, გამოვითხო, დავეხმარო. მაგრამ რით? პომიდორი ჩავუტანო? ან იქნებ ერთი ქილა საზამთროს კანის მურაბა, ბულგარული წინაკა, სისულელეა... რით?! სასონარ კვეთილი ვარ. ხურდის ნასახი არ მიყრია, სხვა ფულზე რომ არავერი ვთქვა. როგორ? რანაირად? გამწარებული თვალს ვადევნებ ამ გოდების მოთარებე ექის ეზოს ყველა მიმართულებით. ვიყურები სამზარეულოს ფანჯრიდან, გავდივარ საძინებელში, მერე დიდი ოთახის ეკრანით ფართო მინიდან ვადევნებ თვალს. ამასობაში ნელ-ნელა გადის ჩვენი ეზოდან მომდევნო კორპუსშებით შექმნილ ეზოში. რა ვქნა, რა მივცე, რა ჩავუტანო?... ვინყებ სასონარ კვეთილი რჩევას. მრჩეველი არავინაა. ჩემი მოპირდაპირე კორპუსიდან სალამურისამარა ქალი გამოდის აივაზზე და ეზოში იყურება. მერე თითქოს დამინახა, თითქოს რაღაცის შერცხვა, მაშინვე მიმაღლები ფარდის უკან.

მათხოვარი ქალის ხმა თითქმის ალარ ისმის და ოდესლაც პრალის მუზეუმში ფრანგი იმპრესიონისტის ერთი სურათი მახსენდება. მტრედისფერი ნისლი იღვრება ტილოდან და რაიმეს გარჩევა შეუძლებელია. რაც უფრო სცილდები სურათს, მით უფრო ნელ-ნელა

იკვეთება სენაზე გადებული მონაცრისფრო-მოვარდისფრო ხიდი. დროის უმცირეს მონაკვეთში სწორედ ამ ხიდის თაღებივით გამოიკვეთა ჩემს დანისლულ ცნობიერებაში აზრი, რომ ამ ქალისაგან განსხვავებით, მე ჯერ კიდევ არ ვიცი, რას ნიშნავს სრული მიუსაფრობა, უმწეობა, შიმშილით მოგრილი სასონარ კვეთა და ხვალინდელი დღის შიში – რა ვქნა, რა ვაჭამო შვილს! ღმერთო, შენ მიშველე. სირცხვილით თუ საკუთარი უსულგულობით მოგრილი ტანჯვი ისე მიხურს ყურები, სადაცაა მოელი ჩემი სეული აალდება. მექანიკური სიჩქარით ვაგდებ პარკში ორ ცალ ბულგარულს, ერთ სტაფილოს, ნახევარკილოიან ერთ ქილა მურაბას და სახლის ჩუსტებით ჩავრბივარ ეზოში. დილის სუსხი კეთილი აფთარივით შეეგება ჩემს გახურებულ სახეს. სასიამოვნოდ დამაფრთხო, არაფერი მავნო. გისოსანი გარაული მიმდევნო ეზოსკენ გავიქეცი. სირბილით მოვიარე კორპუსშების წინა პატარა მოედნები, თითქმის იპოდრომამდე აუყყევი. აღარც ხმა ისმოდა არსადან, აღარც ის ქალი ჩანდა. ერთი პირობა გავიფიქრებ, ხომა მომეჩვენა ეს ყველაფერი-თქო. მერე მივხვდი, ამის გაფიქრებაც თავდაცვის ინსტინქტზე მუშაობდა. თავს ვიცავდი საკუთარითავისგანვე. შედედებული სისხლი აზროვნების უნარს მიკარგავდა. ჩემს სიცოცხლეში იშვიათად მიგრძნია ასე სწრაფად და ხმაურით მიმავალი დრო. მესტის ხიდზე გადამდგარი ჩემი თავი გამასხენდა და ის შეგრძნება, ლრიალით მიმავალმა ენგურის უსწრაფესმა ტალღებმა თვალი რომ მომტაცა და ისე დამარტინა, კინალამ დამითრია (დაგმორჩილდი) ამ მღვრიე სტიქის მიზიდულობის ძალამ. ერთბაშად მოვარდინილმა შიშმა ბულთივით მისროლა უკან და კისრისტებით გავირბინე ხიდი... მაშინ შიში იყო... ახლა, სირცხვილი, რომელიც შიშს ჰგავდა, მაგრამ უფრო ლრმა და შინაგანი, უფრო ორგანული იყო. კუდამოძუებული დავბრუნდი სახლში. ისე ვიყავი დალილი, მაშინვე ტახტზე მივწერი. არადა ახლა იწყებოდა დღე და ამ დღეს გაძლება უნდოდა.

„მე არ მაქვს სინდისი, მე მაქვს მხოლოდ ნერვები“ – თქვა აკუტაგავამ. როგორ ცუდად იყო სანებლი! როგორია, შიშველი ნერვებით ეხებოდე ცხოვრებას და გქონდეს თვითმკვლელობამდე მისული სურვილი – სისხლი და ხორცი ერთმანეთს დააცილო. მისი ნერვები და მისი სინდისი ერთი და იგივეა, განუყოფელი, გაუთიშავი, ერთმანეთისაგან მოუმორებელი.

პატარა მხეცივით წრიალებდა ჩემს არსებაში სინდისი. სინდისი, რომელსაც სხვაგვარად ღვთის ხმა ჰქვიანში.

ლ ი ტ ე რ ა ტ უ რ უ ლ ი გ ვ ა რ დ ი ლ ი

სკოტა ქავანაძე

1989 წლის 9 აპრილს
დაღუპულ
გამულიშვილებს!

“უსუსურობა საკუთარი თანდათან
მანგრევს,
ვტირი და მაინც – მე ვამაყობ ჩემი
მკვდრებითაც,
რომ მტრის ჯინაზე არ დავეცე და კი
არ გავქრე,
ამოვიზარდო, აღმოვცენდე მოთ-
მინებიდან!”

გივი ალხაზიშვილი
1989წლის აპრილი

როცა აპრილის მზე
ლურჯს ჩააცმევს მთა-ბარს,
თქვენი მონატრება უმალ
მირევს თავგზას....
თქვენი მოგონება სულს
ამისებს სევდით,
ვტირი, მწარედ ვტირი, მე —
დასჯილი ბედით!

მოვითხოვდით იმას, რაც
უფლისგან გვერგო,
თავისუფლება ხომ არს
ღირსების კრედო.
განვარისხეთ მტრები – გარეშე
თუ შინა..
მათ შურისძიებას ვინ აღუდგა
წინა?!

პატრიარქის რჩევას არ
ათხოვეთ ყური,
და გაისალკლდევეთ თქვენ
ქართული გული!..
არ დატოვეთ მარტო მერაბი
და ზვიადი...
გსურდათ მათთან ერთად
გაგექროთ წყვდიადი!

ჩვენი მამულის მტრებს შეხვდით
ლოცვით, მღერით...
და არ მიატოვეთ თქვენ
“ბრძოლის ველი”!
“სულიერმა მამამ” როგორ
მიგატოვათ?!
რატომ არ ინება იქ, თქვენს
გვერდით დგომა?!

...მამული და რწმენა იყო
თქვენთვის განძი,
მშობლიური ენა კი
ღმერთების ენაა...
ერს-თქვენებრთა მშობელს,
ერს- თქვენებრთა პატრონს,
სატანისტთა ხროვა ვერას უზამს,
ვერა!
უკვდავება თქვენ და თქვენს
სამშობლოს წმინდას!
თქვენ საფლავთან კრძალვით
მუხლმოდრეკა მინდა!!!

2012 წლის 5 მარტი.
ათენი

სანამ ...

სანამ ჩვენთვის ქართველთათვის,
უნეტარესი ღმერთია,
უნმინდესი კი სამშობლო
რომელიც ერთადერთია...
სანამ დიდი დავით მეფე
ჩვენს გულებში ცოცხალია,
სანამ რუსთა “სმაროდინა”
ჩვენთვის ისევ მოცხარია...
სანამ მზეთამზე თამარი
ქართველთათვის არის დედა,
სანამ მოძმის სატკივარი
ჩვენთვის არის დარდი, სევდა...
სანამ გვზაფრავს “ბაზალეთი”
და სულს გვიშფოთებს “ხრესილი,”
სანამ მტრის დაგებულ “ასვალტს”
გვიჯობს გზები დახრეშილი...
სანამ დიდი ილიას გზა
ჩვენთვის არის “გზა მართალი”
სანამ ქართველთ სურვილია,
აღადგინოს სამართალი...
სანამ ოსმანაც, ალიაც
ჩვენთვის ორივე მტერია,
სანამ ქართლსა და კახეთში
“მრავალუამიერს” მღერიან...
სანამ გულზე ლოდად გვადევს
“საქართველო დაკარგული”,
სანამ ისევ ქართველობენ
სხვის მიწაზე გადარგულნი...
სანამ ჩვენი დედაენა
გულზე ხატად გვასვენია,
სანამ სვანი და მეგრელი
ფესვნიერი ქართველია...
არ გაქრება ეს ქვეყანა —
ნილხვდომილი ღვთისმშობლისა,
არ მოკვდება ჩვენი ერი-
ერი წმინდა გიორგისა!!!

2013წლის 22 თებერვალი
ათენი

ია ლაძექაძე

მიცინიან გზებზე

გაზაფხული აიკეცავს კალთას
და მიგალობს მე ჩიტუნა სერზე,
ხან ტიტები ნაზად გამიღმებს
მიცინიან მივიწყებულ გზებზე.
ულიმლამოდ გაინაბა ია
ბუჩქის ძირას გაიფურჩენა ისევ,
ხან ენძელამ გაილალა მშვიდად
და ნარცისებს მიესალმა კიდევ.
მერე ისევ ფირუზისფრად ცაზე
გაიფანტა ღრუბელები რკალად,
უჩინარი სხივთა ფესტივალი
გაიშალა თურმე კარი-კარად.
ზურმუხტისფრად აბიბინდა მდელო
და ლალების დაიკიდა თვალი,
მარგალიტიც ზედ დაედო ალაგ
და დაურჩა გული ისევ მშრალი.
გაზაფხული აიკეცავს კალთას
და მიგალობს მე ჩიტუნა სერზე,
ხან ტიტები ნაზად გამიღმებს
მიცინიან მივიწყებულ გზებზე.

აპრილის თეთრი მანტია

აპრილის თეთრი მანტია
მშვიდად ეხება ხეებს,
ქალი ხეივანს მიჰყვება,
თრთოლვით გასცერის მთა-ველს.

ხან ჭირვეულობს ამინდი
ია იფშვნიტავს თვალებს,
ხანაც ჭიკჭიკით მერცხალი
გვამცნობს უახლეს ამბებს.

დილის სუსხი არ შემაკრთობს
ტანს ამიბურძგლავს წვეთები
და მაინც გახდა მგზნებარი
ბუნების გრძელი გეგმები.

ხან ჭირვეულობს ამინდი
ია იფშვნიტავს თვალებს,
ხანაც ჭიკჭიკით მერცხალი
გვამცნობს უახლეს ამბებს.

კახა კუკავას ოიცები

ინტერნეტში გაერცელდა საქართველოს მთავრობისადმი მიმართვის ტექსტი, რასთან დაკავშირებით გამოვარევით, რომ მიმართვაზე ხელმომწერ უზენაში საბჭოს დეპუტატებთან, კახა კუკავას იფისიდან რეკვადა ქალაბატონი, რომელიც თითოეულ მათგანს ტელეფონით აცნობდა ტექსტის შინაარსს, რის შემდეგაც სისხლიდა სიტყვიერ დასტურს (უფლებას) ან უკვე გაცნობილ ტექსტზე მათი გვარ-სახელის (ხელმომწერის) მისაბატდად. ხოლო, როდესაც ტექსტი გამოქვეყნდა, „ხელმომწერთა“ ასალუტური უმრავლესობა მოულოდნელ ფაქტის წინაშე აღმოჩნდა; ხელმიმწერებს, როგორც „ავტორტეტული“ პერსონები, სის თავში უძღვის თამაზ წინივაძე და რეზო ამაშუელი (?!)

ეს მკრეხელური აქტი კიდევ ერთხელ ცხადჰყოფს ქვეგამხმდევარეთა პოლიტიკურ ზრახებსა და მათ არაგულწრფელ, ოდენ მომხმარებლურ დამოკიდებულებას საკითხისადმი, რომლის მიღმა პრეზიდენტ ზვიად გამსახურდის პიროვნების მიმართ, კახა კუკავას მხრიდანაც, მხოლოდ ცინიზმი და მძულვარება იმაღლება!

ჩევნ კი ვალდებული ვართ ვიყოთ პრინციპული, რომ კახა კუკავას მსგავს აგენტურულ ძალებს აღარ გამოვაყენებონთ ზვიად გამსახურდისა სახელი საკუთარი პოლიტიკური კარიერის გასაკეთებლად!

და კიდევ... თავად კახა კუკავას მაშ, როგორ ეკადებოდა უზენაში საბჭოს დეპუტატებთან პირადად დარწევა, მათთანაც მის პრეს-მდივნებს უნდა დაერეკა, რიგორც, მაგალითად, შემთხვევაში გარჩდა იდეა, თბილისის აეროპორტს მიენიჭოს ზვიად გამსახურდისა სახელი. „ნაციონალური მოძრაობის“ დროს ამ იდეის განხორციელება ვერ მოხერხდა, რადგან მაშინდელი ხელისუფლებისთვის მიუღებდებო იყო ზვიად გამსახურდის ეროვნული ფასეულობები.

ამ ნატა ნერეთლისათვის დაუკისრებია ზვიადისტებთან „კონტაქტ-პერსონობის მისა“ კახა

და პირად საუბრებში ეროვნული ძალების მიმართ „მხედრიონისული“ ბილი ლექსისა და მძულვარე სულისკეთების გამოვლენასაც არ ერიდება(რე). ქართველი მოღვაწეები პრემიერს თხოვენ თბილისის აეროპორტს მიენიჭოს ზვიად გამსახურდისა სახელი.

საქართველოს პრეზიდენტ-მინისტრს პატონ ირაკლი ზარიბაზვილს

ბატონი ირაკლი!

როგორც მოგეხსენებათ, საქართველოს პირველ პრეზიდენტს - ზვიად გამსახურდის მრავალი დამსახურება მიუძღვის ჩევნი სახელმწიფოს წინაშე. მან მთელი ცხოვრება შესინირა საქართველოს დამოუკადებლობისთვის ბრძოლას. ის სათავეში ჩაუდგა ეროვნულ მოძრაობას და სწორებ მისი მეთაურობით, მრავალწლიანი ბრძოლის შედეგად, ქართველმა ხალხმა მოიპოვა თავისისუფლება.

იმისათვის, რომ სახელმწიფომ დამსახურებული პატივი მიაგოს ჩევნი ქვეყნის პირველ პრეზიდენტს, საზოგადოებრივი გარჩდა იდეა, თბილისის აეროპორტს მიენიჭოს ზვიად გამსახურდისა სახელი. „ნაციონალური მოძრაობის“ დროს ამ იდეის განხორციელება ვერ მოხერხდა, რადგან მაშინდელი ხელისუფლებისთვის მიუღებდებო იყო ზვიად გამსახურდის ეროვნული ფასეულობები.

მას შემდეგ რაც გასული წლის აგვისტოში თბილისის საკრებულოში უმრავლესობა შეიცავალა, საზოგადოებრივი კვლავ გარჩდა იმედი, რომ ახალი ხელისუფლების პირობებში შესაძლებელი გახდებოდა ამ ინიციატივის განხორციელება, თუმცა საკრებულოს უმრავლესობამ, წინამორბედის მსგავსად, აეროპორტისთვის ზვიად გამსახურდის სახელის მინიჭებაზე კატეგორიული უარი განაცხადა.

ეს არის საქართველოს პირველი პრეზიდენტის და იმ ეროვნული ფასეულობებს შეურაცხყოფა, რასაც მს მთელი ცხოვრება შესახურებოდა. მით უფრო სამარცხინოა თბილისის საკრებულოს გადაწყვეტილება, როდესაც დედაქალაქში უკვე არსებობს ჯორჯ ბუჭის, პოლბრუკის, ალიევის და კაჩინსკის ქუჩები, რეგანის ქელი, სამხედრო გადატრიალების ორგანიზატორების გამზირები და კანონები.

თქვენ, როგორც მთავრობის და მმართველი პარტიის მეთაურს, შეგნევთ ძალა, განახორციელოთ თბილისის აეროპორტისთვის ზვიად გამსახურდისა სახელის მინიჭების იდეა. მით უფრო რომ ნელს სრულდება 75 წელი ზვიად გამსახურდის დაბადებიდან. გთხოვთ, პირადად დაინტერესედეთ ამ საქმით და გამოიყენოთ თქვენს ხელთ არსებული ძალაუფლება.

წინასწარ გიხდით მადლობას გულისხმიერებისთვის.

თამაზ წინებაზე

რეზო ამაშუელი

ია ბაგრატიონ - მუხრანელი

ელიზარ ჯაველიძე

თემურ ქორიძე

დავით სოკოლოვი

ავთანდილ რცხილაძე

ნუგზარ მგალობლივიშვილი

მანანა ტაბიძე

გულიკო გიგიძერია

დალი ფიროსმანაშვილი

მანანა გაბაშვილი

ჟანა რეხვალშვილი

ზაზა ჩიქვანი

შოთა ზედგენიძე

ლეილა მირიანაშვილი

თამარ ჭავჭავაძე

ელენე აბაშიძე

ፖ. សាស្ត្រ និង សាស្ត្រ ជាមុន ពី ការបង្កើត! - លោកស្រី សារុណី កុឡូលីសុល សាន្តរាជការ

ოფიციალური ვერსიით, საქართველოს პირველმა პრეზენტორმა თავი მოიკლა, თუმცა დღემდე უამრავი პასუხაუცემელი კითხვა არსებობს, რომელიც ზევად გამსახურდიას გარდაცვალების გარემობებს ბუნდობანსა და გაურკვეველს ხდის. მოწმეთა უმრავლესობა პროექტურატურას დღემდე არ დაუკითხავს, გამოძიების მიერ დაკითხული პირები კი ერთმანეთისგან რადიკალურად განსხვავებულ ჩვენებებს აძლევენ... უფლებადამცველთა გაერთიანების თავმჯდომარე ნიკოლოზ მუავანაძე “ვერსიასთან” დეტალურად აღწერს, ვინ ჩამოაცილა პირადი დაცვა დევნაში მყოფ ქვეყნის პირველ პრეზიდენტს და როგორ იგეგმებოდა ზევად გამსახურდიას ფინანსური ლიკვიდაცია.

- საპარლამენტო კომისიის მიერ მოპოვებული
მასალების მიხედვით, საქართველოს პირველი
პრეზიდენტი ზვალდ გამსახურდია მოკლულია! 1994
წლის 10 იანვარს პროკურატურის მიერ აღმრული საქმის
მიხედვით კი, პრეზიდენტის გარდაცვალების მიზე ზად
მხოლოდ თვითმკვლელობა სახელდება. აღსანიშნავია,
რომ პროკურატურა მხოლოდ რობიზონ მარგველანის,
შალვა გვანცელადის, ზაზა ბურჯანაძის, გოჩა კეკენაძის,
კარლო ლურჯაიასა და ლუდმილა აბშილაგას ჩევენებას
ეყრდნობა, არადა არც ერთ მათგანს არ უნახავს, როგორ
განხორციელდა თვითმკვლელობა ან ვინ გაისროლა.
გამოძიებას, თვითმკვლელობის გარდა, სხვა ვერსია არც
განუხილავს, საქმეში ძირითადი მოწმები კი, რომლებიც
დევნის ოპერაციას ხელმძღვანელობენ, დღემდე არავის
დაუკითხავს, მათ შორის, არც მთავარი მოწმე ბესარიონ
გუგუშვილი.

როსტოკის დასკვნის მიხედვით კი, არსებობს საფუძვლანი ეჭვი, რომ ზევიდ გამსახურდია წამებით მოკლეს. ამის დასტურია ის, რომ პრეზიდენტის თავის ქალას სარქველები დეფორმირებულია, თავის ქალას ფუძე კი ისეა დაშლილი, რომ მისი აწყობა ვერ მოხერხდა. სხეულზე ცხრა ნერი მოტეხილია, ბოქვენისა და მენჯის ძლები კი დაზანებული.

- თუმცა ზვიაღ გამსახურდიას ცხედარი გროზნოში, რამდენიმე წლის განმავლობაში, დასაფლავებული იყო. გრუნტის მასასა და გროზნოში მიმდინარე საომარ მოქმედებებს ცხედრის დაზიანება არ შეეძლო?

- პათანატომებისა აღნიშნება, რომ გრუნტის მასის ზემოქმედება მოტეხილობებზე გავლენას ვერ მოახდენდა. თანაც პრეზიდენტის ჩასასვენებელი სასახლე გატეხილი არ ყოფილა, მხოლოდ დეკორმინიბული იყო.

- რატომ უნდა ენამებინათ პრეზიდენტი?

- სხვათა შორის, მოგვიანებით, პრეზიდენტის სხეულზე, ნიკაპთან მეორე ნატყვიარიც აღმოაჩინეს, თავის უკანა ნანილი კი გამონგრეული ჰქონდა. ზევიად გამსახურდისა მასპინძელი ლუდმილა აბშილავაც აცხადებს, როცა გარდაცვლილის თავს ხელით შევეხე, კეფასთან ხელი ჩამოარდა. ასევე აღმოაჩინა პრეზიდენტის დაცვის წევრმა თორიამ გრიოზოში, როცა ცხედარი სამეგრელოდან გადაასვენეს. ნიკაპთან ჭრილობა დაფიქსირებულია პათანატომების მიერაც. მოგეხსენებათ, როცა დევნილი პრეზიდენტი სამეგრელოში გადაადგილდებოდა, სამხედრო საბჭოს ლეგიტიმაციის პრობლემა ჰქონდა - კანონიერი ხელისუფლება დამხობილი იყო და ცოცხალი ზევიად გამსახურდისა ფაქტორი ამ კუთხით პრობლემატური იყო. ჩვენი ვარაუდით, მათ სურდათ, პრეზიდენტს გადადგომის შესახებ სატელევიზიო მიმართვა გაეკეთებინა ან

გადადგომის შესახებ განცხადებაზე ხელ მოეწერა, რის შემდეგაც მას მაინც გაუსწორდებოდნენ, როგორც ეს ტაჯიკეთის პრეზიდენტს გაუკეთეს. თანხმობის ვერმილების შემდეგ პრეზიდენტი სასიკვდილოდ ანამეს და ფიზიკური დაზიანებები მან სწორედ აქედან მიიღო. ზევიად გამასახურდიას მხოლოდ ლიკვიდაცია რომ ყოფილიყო დაგვეგმიონ, მას ერთი გასროლობით მოუღებდნენ ბოლოს და არა წამებით. წამება რომ მართლაც ამას მონმობს ის გარემოება, რომ ცხრა წევნი მოტეხილი ჰქონდა პრეზიდენტს, თავის ქალა დაზიანებული, ბოქვენისა და მენჯერის ძვლებიც დაზიანებული. ამასთან 1994 წლის 17 თებერვალს დაკრძალვის ადგილიდან გვამის ამოღებისა და გარეანან დათვალიერების ომში, რომელსაც ხელს

ანგრეს 21 ადამიანი, აღნიშნულია, რომ პრეზიდენტს სახეზე 6 სხვადასხვა ზომისა და ფორმის დაზიანება აქვს. იმას რომ პრეზიდენტი მოკლეს, ადასტურებენ საპარლამენტო კომისიის მიერ გამოკითხული იმდროინდელი მაღალწინობნები თეგნიზ კიტოვანი და იგორ გიორგაძე ისინი პრეზიდენტის მკვლელობის დამკვეთად ედუარდ შევარდნაძეს ასახელებენ.

- ცნობილია, რომ დევნის დროს, პრეზიდენტი გრობნოში ვერტმფრენით გაყვანა შესთავაზეს თუკი მისი ლიკვიდაცია იყო დაგეგმილი, მაშინ რას მივაწეროთ ეს შესთავაზება?

ზვიად გამსახურდიას თათორეულ ნაბიჯს აკონტროლებდა
პრეზიდენტის ლიკვიდაციის გეგმა, ჯერ კიდევ 16-
17 ნოემბერს, სოფელ ჩინიარეში შედგა, სადაც პადრი-
ზარანდია, ზურაბ შონია, ძმები გია და გორგა სარიები, გოჩა-
ხარებავა, ბეჭან წურნუმია და სხვა პირები შეიკრიბნები-
და ხელისაწევით ზვიად გამსახურდიას ლიკვიდაციის
გეგმის განხორცილებაზე თანხმობა დაადასტურეს. გია
გულუასა და ბადრი ზარანდიას დაჯგუფების წევრებმა
პრეზიდენტს ქვეყნის დატოვება მოსთხოვეს და სვანეთში
ან გროზნოში ვერტმფორენით გადაყვანა შესთავაზეს
არსებული გეგმის თანახმად, ვერტმფორენის აფეთქება
იგეგმებოდა და ყველაფერი უბედურ შემთხვევა
დაზრალდებოდა, რის გამოც ზვიად გამსახურდიას
მათ ნინადადებაზე უარი განაცხადა, ამიტომ დაიგეგმა
თოიომკვლელობის ინსცენირება.

- პრეზიდენტის დაცვასთან დაკავშირებით რას იტყვით?

იცავდნენ და გუგუშვილს სახლის დატოვების საშუალებას არ აძლევდნენ. გუგუშვილის სქმით, 2 დღის შემდეგ იგი მიიყვანეს სულ სხვა სახლში, სადაც პრეზიდენტი და მისი დაცვის წევრები იმყოფებოდნენ. მას პრეზიდენტის ცნობა ძალისათვის გაუჭირდა. ეს პირვენება ზოგადს ჰყავდა, მაგრამ დაბეჭიოთათ უჭირდა იმის მტკიცება, იყო თუ არა, ზეიანი. იგი არ ლაპარაკობდა, საჭმელს არ ჭაპა და სვავდა მხოლოდ წყალს. გუგუშვილის მისვლიდან მეორე დღეს კი თვითმევლელობით დაასრულა სიცოცხლე. გუგუშვილმა საჯაას უთხრა, რომ მან აჭარის გავლით, სამეგრელოდან გროჩხოში ჩასვლა ისე მოახერხა, გზაში არავის გაუჩერებია. ზემოაღნიშნული მიუთითებს, რომ ჩატარდა სპეციალურაცია, რომლის დროს დაცვა, პრეზიდენტი და გუგუშვილი განცალკევებული იყენებოდნენ. წარმოიდგინეთ, ჯონსონ კვარაცხელიას ოჯახიდან გამოსვლის დროს თითოეული მოწმე განსხვავებულად იხსენება:

ზაბა ბურჯანაძე აცხადებს, რომ ძევლ ხილულაში გადასვლა 27-28 დეკემბერს, დაახლოებით, 24:00 საათზე მოხდა. გოჩა კეკენაძის მტკიცებით, კვარაცხელიას სახლიდან გასვლის თარიღი 26 დეკემბრის ლამს საათები იყო. ასატოლი ჩუქუპა იხსენებს, რომ პრეზიდენტმა ჯონსონ კვარაცხელიას სახლი 27 დეკემბერს, შებინდებისას დატოვა. თავად ჯონსონ კვარაცხელია ყვება, რომ მისი სახლიდან დევნილი ზეინა გამსახურდიდა და მისი თანმხლები პირები 28 დეკემბრის 18 საათზე გავიდნენ, როცა ჯერ კიდევ ბუნებრივი ნათება იყო და ადამიანების გარჩევა იოლად შეიძლებოდა. შესაბამისად, არსებობს ეჭვი, რომ მოშევები შეგნებულად ტყუებან და პრეზიდენტის გადაყვანის თარიღის დაზუსტებას თავს არიდებენ, რადგან წინააღმდეგ შემთხვევაში, უამრავი დამატებითი შეუსაბამო და ურთიერთოგამორიცხავი ფაქტი გამოიკვეთება. საინტერესოა ისიც, რომ ჯიხაშვარიდან გამოსვლისას, მანქანაში მყოფ პირთა განლაგება ვერავინ დაასახელა, მათ შორის, ვერავინ გაიხსენა, ვინ იჯდა პრეზიდენტთან. ეს დეტალი კიდევ ერთხელ მანიშვებს, რომ ამ ადამიანებს სიმართლის გამხლა არ სურთ.

- ერთმანეთს არ ემთხვევა მოწმეთა ჩეცნებები
პრეზიდენტის ჩაცმულობასთან დაკავშირებითაც...

- დიას, ჯონსონ კვარაცხელია აცხადებს, რომ პრეზიდენტი მისი სახლიდან შემდეგი ჩაცმულობით გავიდა: ორბორტიანი, ნაცრისფერი პიჯავი, სამხედრო „უშანეა“ და პალტო, რომელიც ჩანთაში ედო. ანალოგიურ ჩაცმულობას ზევიად გამსახურდიას წინა მასპინძელი, სოფელ ჯაღრის მკვიდრი, ანზორ მებონიას ძმებშვილი გოდერი მებონიაც ალექს, კარლო ლურნეკაია ის ამტკაცებს, რომ პრეზიდენტი მის სახლში ტანზე ნაბილისმგვარი სამოსით, თავზე ჩეჩინურ ფაფახითა და მაღალირიანი ფეხსაცმლით მივიდა; რობიზონ მარგველანი აცხადებს, რომ პრეზიდენტს მისი ნაჩუქარი სვანეური ქუდი ეხურა. სხვათა შორის, რობიზონ მარგველანმა, ჩვენების მიცემისას, ძველ ხიბულაში მდგბარე სახლის მეპატრონების ვინაობაც ვერ გაიხსენა. კითხვაზე, ვინ გაუნია პრეზიდენტს ბოლო მასპინძლობა ძველ ხიბულაში, რობიზონ მარგველანმა, კარლო ლურნეკაიას ნუცვლად, „ვილაც ლადო“ დაასახელა. ნარმოუდგენელია, მარგველანს არ სცოდნოდა იმ პირთა ვინაობა, ვისთანაც რამდენიმე დღის განმავლობაში (ჰოვრობდა).

- දා රාජමහිලුරුපාරාධික් මාරුගුවෙලාන්මා?
- වේර වැටුපුයා, මඟ මෝදා තුවාද ගෘම්සාභුරුදය තු පේරාභිමෝන්තියි. මිචුලුවෙන්දා නොමැත්තු මාරුගුවෙලාන්මා?

პრეზიდენტის მკვლელობას ხელი შეუწყო, რადგან ამით უდანასშაულობის პრეზიტციას დავარღვევს. ყველაუფრო საზოგადოებას განსაკითხოს, მე მხოლოდ ფაქტებს გავახმარულებ. პრეზიდენტის გარდაცვალების თარიღოთან დაკავშირებითაც მიწოდები სამართლებრივი შეუსაბამო ჩვენებებს აძლევენ. მაგალითად, რობიზონ მარგველანი პრეზიდენტის გარდაცვალების თარიღად 1993 წლის 31 დეკემბერს, დაახლოებით, 01:00 საათს ასახელებს. ა. გვანცელაძისგანცხადებით კი, პრეზიდენტი 30 დეკემბერს, გვიან ღამით გარდაიცვალა. მასპინძელი კარლო ლურჯაა აცხადებს, რომ ზვიად გამსახურდა 31 დეკემბერს, 01:30 საათზე, გარდაიცვალა, ხოლო მისი მეუღლე იგივე ფაქტს 1993 წლის 30 დეკემბრით ათარიღებს. გოჩა კუნძაბის

1993 წლის 30 დეკემბრით თარიღილები. გორა კეკებაზინი
განცხადებით, 1993 წლის 29 დეკემბერში მათთან უცნობი
პიროვნება, ვინგებ გულიო მივიდა, რომელმაც ისანი
რამდენიმე წუთში რობიზონ მარგველას შეახვედრა
და პრეზიდენტის თვითმკვლელობა აცნობა. დაკითხვის
პროცესში, რამდენიმე წუთში, გორა კეკენაძემ განცხადა,
რომ იგივე ფაქტი 1993 წლის 31 დეკემბერს მოხდა. როგორც
ვხედავთ, შეუსაბამო ფაქტებს ერთსა და იმავე
ჩვენებებშიც ვაწყდებით. დროებითი საპარლამენტო
კომისიის მიერ წარმოებული გამოიყოთხვისას, რობიზონ
მარგველამა პრეზიდენტის გარდაცვალების თარიღად,
თავდაპირველად, 1993 წლის 31 დეკემბერი დასახელა, თუმცა როცა

 ჰელიკონის გარემონტის დასახურის მიერ 30 დეკემბერს, 19:00 საათზე, რუსეთის საინფორმაციო საშუალებებით გავრცელდა ინფორმაცია, რომ ზეინად გამსახურდიას გარდაცვალების დღედ, ამჟერად, 30 დეკემბერი დასახელა.

- ცონბილია, რომ გარდაცვალების დროს პრეზიდენტის ოთახში ბესარიონ გუგუშვილი იმყოფებოდა და მისი განმარტება პრეზიდენტის გარდაცვალებასთან დაკავშირდებით, ძალზე საინტერესო.

- ბექარიონ გუგუშვილი აცხადებს, რომ გასროლის დროს, მან „ტაქტის“ დავარდნის ხმა გაიგონა. ნებისმიერი ექსპერტი დაადასტურებს, რომ „სტერკინის“ იარაღის გავარდნისას, გვერდით მყოფი ადამიანი, შესაძლოა, დაყრულდეს. როგორც მინიმუმ, ბექარიონ გუგუშვილი შოკში უნდა ჩავარდნილიყო, თუმცა, როგორც თავად ამტკიცებს, მან სახლში მყოფ პირებს გასძახა - არ არ არ არ არ.

პრეზიდენტი „ტაშტში“ აღებინებსო. ოჯახის დიასახლისი ლუდმილა აბშილავა კუება, რომ, დაახლოებით, ლამის 12 საათზე, საგნის დავარდნის ძლიერი, ყრუ ხმა გაიღონა, შემდეგ კი პრეზიდენტის თანხმლებ პირთა კუირილი შემოესმა - ვაიმე, დაკილუპეთ, ზვადდა თავი მოიკლა. როცა ლუდმილა აბშილავა სახლის ზედო სართულზე ავიდა, პრეზიდენტს ხელობა და სახე აკრული ჰქონდა, ტანზე კი შარვალი და პიჯაკი ეცვა, რამაც მისი გაკვირვება გამოიწვია. როგორც ლუდმილა აცხადებს, დაახლოებით, ერთი საათის წინ, როცა ზვიად გამსახურდიას ჩაი მიართვა, პრეზიდენტს სპორტული პიუამა ეცვა. ეს ფაქტი კიდევ ერთხელ ამყარებს ჩვენს ეჭვს, რომ პრეზიდენტი წმების დროს მოკლეს, ლურწებიერის სახლში კი, ზვადდ გამსახურდიას სახთი, სხვა პიროვნება მიიყვანეს. რადგან ლუდმილა აბშილავას განცხადებით, სიკედილამდე მან პრეზიდენტი სპორტულ პიუამაში ნახა, ხოლო “თვითმეკვლელობის” შემდეგ იგი უკვე შარვალ-კოსტუმში იყო ჩატარებული... მონაბეჭი კი აცხადებენ, პრეზიდენტი იმ მომენტში ისე ცუდად იყო, ნამოდგომას ვერ ახერხებდა და ლოგინში ინვაო, სამაგიროდ, ის კი შეძლო, რომ “თვითმეკვლელობამდე” პიუამო გაიხადა და შარვალ-კოსტუმი ჩატარებული იყო... 1 2 3 4 5

ამასთან აღსანიშნავია, რომ კრიმინალისტის განცხადებით, გასროლა უნდა მომზდარიყო არანაკლებ 100-200 მმ მანძილიდან და ზემოთ, რადგან არ შეიჩინება ბჟენითა და ახლო მანძილისთვის დამახასიათებელი დაზიანებები, აღნიშნულს ადასტურებს ქ. როსტოკში ჩატარებული ექსპერტიზა. ამ ექსპერტიზის დასკვნაში ნოქვამია ტყვიის მოძრაობის მიმართულება მარჯვნიდან მარცხნივ, რამდენადმე ზემოდნ ქვემოთ, რამდენადმე წინიდან უკან, რაზედაც მოუთითებს შემავალი და გამომავალი ხვრელები. აქედან გამომდინარე შეიძლება ითქვას, ავტომატული პისტოლეტის „სტეჩინის“, რომლის წინა დამუხტულ მდგომარეობაში 1420 გრამია, ხელში დაჭრის თვითმკვლელობის მიზნით, ლულით 100-200 მმ მანძილზე და ისე, რომ ტყვიის მიმართულება იყოს მარჯვნიდან მარცხნივ, ზემოდნ ქვემოთ, წინიდან უკან, ფიზიკურად შეუძლებელია. ვთქვათ, თვითმკვლელობის მიზნით, ავტომატური პისტოლეტი „სტეჩინი“ განხორციელებულიყო საფეხულის არეში სროლა იმ მიმართულებით, როგორც აღნერილია ქ. როსტოკში ჩატარებული ექსპერტიზის დასკვნაში, მსროლელი (ამ შემთხვევაში თვითმკვლელი) იძულებული იქნებოდა, მიეტანა იარაღის ლულა თავის ქალასთან, რაც უმეტეს შემთხვევაში, გამოიწვევდა საფეხულისა და სალისებრი ძვლის განგრევას ცეცხლსასროლი იარაღის ლულიდან გამოტყორცნილი აირების მეშვეობით, რომლის წევა ლულაში შეადგენს 1200-2000 კგ/სმ² და ლულის გარეთ ეცემა გავრცელების მანძილის შესაბამისად. აღნიშნული მოქმედება ასევე გამოიწვევდა დიდი რაოდენობის სისხლისა და სხვადასხვა სხეულის ნანილაკების გამოდინება-გამოფრქვევას შემავალი და გამომავალი ხერელებიდან, რაც მოწმეთა ჩვენებებსა და ასევე საგამოძიებო კომისიის მიერ მოპოვებულ მასალებში არ ფიგურობს. ასევე აღსანიშნავია, როდ დაკარგული დანაშაულის იარაღი, გასროლის ტყვიის ლულა, მასრა, განადგურებულია ყველა ის მტკიცებულება შემთხვევის ადგილიდან, რომელიც საქმეზე ბიძიებურ ჭეშმარიტებას დაადგენდა. ასევე აღსანიშნავია, რომ სისხლის სამართლის საქმეში, გენერალური პროკურატურის საგამოძიებო ნანილის განსაკუთრებით მნიშვნელოვან საქმეთა უფროსი გამომიებლის ო. ჯაფარიძის 18.05.2001 წერილში ვკითხულობთ: რობიზონ (რობერტ) მარგველანის თქმით, ზვიად გამსახურდიდან თავი მოიკლა „სტეჩინის“ კონსტრუქციის მაცურიანი პისტოლეტით, რომელიც ამოღებული და გამოკლეული არ ყოფილა.

დაჭერისა და სროლის განხორციელების შესაძლებლობას იმ კუთხით, რომელზედაც მონმეტები და ქალაქ როსტოკში ჩატარებული ექსპერტიზის დასკვნა მიუთითებს. სხვათა შორის, მაყუჩისარსებობაზე გარკვეულწლიად მიუთითებს თვითონ რობიზონ მარგველანისა და კარლო ლურნეკაისა მეუღლის, ლუდმილა აბშილავას განცხადებები, რომ მათ შემოესმათ სროლის ყრუ ხმა, რაც სწორედ მაყუჩიანი იარაღიდან განხორციელებულ გასროლაზე მიუთითებს.

- მტკიცებულებები პრეზიდენტის თანხმლებმა პირებმა გაანადგურეს?

- იარაღის გარდა, დანაშაულის ყველა კვალი განადგურებულია განსაკუთრებულ ყურადღებას იქცევს საგნეზბის ის მონაცემთები, სადაც ძნელია სისხლის კვალის განადგურება - იატკის ლარები, პლინთუსების ქვეშ, ტანსაცმლის ნაკერები, ლილები და ჯიბის სარჩული. სისხლის გუბის მკეთრი საზღვრები მიუთითებს გვამის პირველადი მდგომარეობის შეუცვლელობაზე. მონმეტები კი ერთმანეთისგან განსხვავებულ მდგომარეობაში აღწერენ მიცვალებულს, რაც არანაირად დამაჯერებელი არ არის.

1. თვითმსილველები პრეზიდენტის გვამს აღწერენ

სხვადასხვაგვარად. მისი მდგომარეობით დაწყებული ჩატყულობით დამთავრებული. რობინზონ მარგველანი და შალვა (ბატუკა) გვანცელადებუთითებენ, რომ პრეზიდენტს იარაღიანი ხელი მუცელზე ჰქონდა დადებული, ხოლო კარლო ღურნეაია აღნიშნავს, რომ პრეზიდენტს მარჯვენა ხელი გაშლილ მდგომარეობაში საწოლიდან გადმოვარდნილი ჰქონდა.

2. შემთხვევისადგილზე სისხლისარარსებობა სხეულის დაზიანებისას, რომელიც სისხლდენას ინვენტ მიუთითებს იმაზე, რომ გვამი გადატანილია დანაშაულის ადგილიდან, რასაც საპარლამენტო კომისიის გამოკითხვაში აღნიშნავს ნუკრი ღურნეაია. მისი თქმით, პრეზიდენტის სხეულზე სისხლის კვალი მისთვის შეუმჩრეველი დარჩა.

3. გვამის ტანსაცმელზე ახალი და გამშრალი სისხლის ნაღვენთები ნარმოქმნება გვამის გადატრიალებისას. სხეულის ორევისას ტანსაცმელზე ზოლად ნარმოქმნება ლაქა წანაცხების სახით. რომელ კუჭუნიძის ჩვენებით, პრეზიდენტს გარდაცვალების დროს როგორიც ტანსაცმელიც ეცვა, ნახა გარეცხილი, ქალაქ ბათუმში შალვა (ბარუე) გვანცხლადექსთან. აღნიშნული მოქმედებით განადგურდა სისხლის კვალი.

4. სხეულის დაზიანების მომენტში დაზარალებულის ვერტიკალურ მდგომარეობაში ყოფნაზე შეიძლება მიუთითობდეს ტანსაცმლებზე ვერტიკალური ჩამონაღვენიებისა და ფენსაცმლებზე წვეთისებური ლაქების არსებობა. აღსანიშვავია, რომ პრეზიდენტს ფენსაცმლი არ ეცვა, თუ ვერ ჩააცეს (იბ. 1994 წლის 17

5. სისხლის გუბის არსებობა მიანიშნას დოფ

აქვე აღსანიშნავია ის გარემოება, რომ ჯონსონ
კვარაცხელიას პროკურატურისთვის 1999 წლის 12
თებერვალს მიცემული ჩვენებით, ასევე რობიზონ
მარგველანის 1997 წლის 22-27 თებერვალს მიცემული
ჩვანებით. გარდა ავლიოლი პრეზიდენტის ორივა ლიბია.

ხილულადან ჯიხაშეკარში გადასცენების შემდეგ, დიზელის დასხმით დაწვა და განათენურდა ჯონსონ ევარაცხელიას ეზოში. მოწმეთა არც ერთ ჩვენებაში მიითიერული არ არის, თუ სად გაქრა პრეზიდენტის საბანი, ხოლო რაც შეეხება პრეზიდენტის ბალიშს, იგი ვითომ რელიევის სახით, ინახებოდა ძეველ ხიბულაში, ღურულკაიას ოჯახში. ოჯახის დიასახლისის ლუფდილა აბშილავა-ღურულკაიას 1999 წლის 5 თებერვალს პროკურატურისთვის მიცემული ჩვენებით, ხლების განმავლობაში მან პრეზიდენტის ბალიში დაშალა, გარეცხა და შეუცვალა პირი. ამის შემდეგ აღნიშნული განახლებული ბალიში 2004 წლის საქართველოს მთავრმა პროკურატურამ ამოილო და საქმეში ინახება, როგორც ნივთმტკიცება.

რაც შეეხება პრეზიდენტის ტანსაცმლის, პრეზიდენტის პირადი დაცვის წევრის ბადრი გოგელაშვილის ინფორმაცით, მან ის მიღლო პრეზიდენტის დაცვის უფროსის რობიზონ მარგველანისგანა, რომელმაც გოგელაშვილს განუცხადა, რომ პრეზიდენტის ტანსაცმელი ჩაუტანა ქალაქ ბათუმში ქალბატონ ლამარა კერვალიშვილს. იყო თუ არა აღნიშნულ ტანსაცმელშე სისხლის ლაქები, მისთვის უცნობია. შემდეგ მან შეიტყო ისევ რობიზონ მარგველანისგან, რომ ეს ტანსაცმელი მან ჩაიტანა უკვე თბილიში, რეზიდენტის ოჯახისთვის გადასაცემად. შემდეგ მარგველანის თოხოძით, ბადრი გოგელაშვილმა პირადად დაურეკა პრეზიდენტის ვაჟს, ცოტნე გამსახურდისა და მთახსენა, რომ მისთვის რობიზონ მარგველანს სურდა პრეზიდენტის ტანსაცმლის გადაცემა, რაზედაც მან თანხმობა განაცხადა, მაგრამ ცოტნე გამსახურდია მოულოდნელად რუსეთში გაემგზავრა და მისთვის ტანსაცმლის გადაცემა ვერ მოხერხდა, ხოლო რა ბედი ენა შედგომში ტანსაცმელს, ბადრი გოგელაშვილისთვის უცნობია. 2011 წლის 17 იანვარს, ლამარა კერვალიშვილის საპარლამენტო გამოყითხვისას, პრეზიდენტის კუთვნილი ტანსაცმლიდან მისი ყურადღება მიიცია მოყავისფრი ზოლებიანმა ნაქსოვმა ჯემპრმა, რომელზედაც აღინიშნებოდა დიდი ზომის სისხლის ლაქა კისრის არქში და მცირე ზომის სისხლის ლაქა მარცხენა სახელოზ. ასევე ნაცრისვერ შარვალზე, უკან, სათავესთან აღნიშნებოდა მცირე ზომის სისხლის ლაქა. რობიზონ მარგველანი საპარლამენტო გამოყითხვაში ასენებს ჯემპრს, რომელიც პრეზიდენტს გარდაცვალების მომენტში ეცვა, როგორ დაგვუშვებო, რომ ეს, მართლაც, ასე იყო, გაუგებარია, რომ სისხლმდებარილობა, შემავალი და გამომავალი, როგორ შეიძლება მეტი მოცულობის სისხლის კვალს არ ტოვებდეს პრეზიდენტის სამოსზე, ვიდრე ზემოაღნიშნულ გამოყითხვაშია მითითებული. ლამარა კერვალიშვილის შეკითხვაზე, სად წავიდა ის ტანსაცმელი, რომელშიც, მთავარი მოწმების თქმით, პრეზიდენტმა თავი მოიკლა, მარგველანმა განაცხადა, რომ ეს ტანსაცმელი მათ პრეზიდენტს სასვენებელში ჩატანეს. აღნიშნულ ჯემპრსა და შარვალზე რობიზონ მრაველანს ლამარა კერვალიშვილთან საუბრისას არაფერი უთქვამს.

- რატომ არ დაინიშნა ექსპრეტიზა გროზნოში, იქ ხომ არ იყო შევარდნაძის ხელისუფლება, რომელსაც ჰქონდა პრატისტიზმის თავის პრემიერობით?

- სანაბ პრეზიდენტის ცხებარს გროზნოში
გადასვენებდნენ, გავრცელდა ინფორმაცია, რომ
შევარდნაძე ჯოპარ დუდაევს შეხვდა. ბუნებრივია,
ჩეჩენები საკუთარი ინტერესებიდან გამომდინარე
მოქმედებდნენ და სახელმიწოს ზეიად გამსახურდიას
ვერ გადასყოლებდნენ. ზეიადი ცოცხალი აღარ იყო და
ისინი უკეთ იძულებულნი იყვნენ, ახალი რეალობისთვის
გაესწორებინათ თვალი... შესძლებელია, მანანა არჩვადე
აღარ ენდობოდა დუდაევს, რომელსაც შევარდნაძესთან
ურთიერთობის დალაგების სურვილი გაუჩნდა. მართალია,
დუდაევი ზეიად გამსახურდიას მხარს უჭრდა, თუმცა
მისი დამარცხების შემდეგ უნდა შეგუებოდა აზრს,
რომ შევარდნაძესთან თანამშრომლობა მოუწევდა,
ამდენად მანანა არჩვადე, ალბათ, არ ენდობოდა იქაურ
ექსპერტიასაც.

- კონსტანტინე გამსახურდიას განცხადებით, ნინა ხელისუფლების პირობებში, კომისიის მასალები პროკურატურას გადაუგზავნა, თუმცა გამოძიების განახლების სურვილი მაშინ არავის გამოყოფებამს. დღეს თუ გაქვთ ზვიად გამსახურდიას გარდაცვალების ჩელური მიზეზის დასადგენად გამოძიების დაწყების მომთხოვნის

- კომისიის დასკვნას პროექტურატურის მხრიდან დღემდე არაგითარი რეაგირება არ მოყოლია. მიუხედავად იმისა, რომ მტკიცებულებათა ნაწილი განადგურებულია, საქმის გახსნა მაინც შესაძლებელია. თანაც ჩენ რიგითი ადგმიანის კი არა, პრეზიდენტის გარდაცვალების გამოძიებაზე ვსაუბრობთ. კომისიას მოწმეების საზღვარგარეთიდან ჩამოყალიბების უფლება არ აქვს, თუმცა პროექტურატურას შეუძლია ამის გაკეთება... არსებობს ეჭვი, კინ არის ზვიად გამსახურდის მევლელობის დამკეთი, პრეზიდენტს რუსებიც დასდევდნენ მოსაკლავად, მაგრამ უფიქრობ, ყველაფერი ქვეყნის შიგნით დაიგეგმა. გია გულუა ხმაბოლლა აცხადებდა - ზვად გამსახურდია „ზოადისტების“ ხელით უნდა მოყვდესო, თუმცა დარწმუნებული ვარ, მხოლოდ რიგითი მაღალჩინოსნები არ საქმეს ვერ განახოციელებდნენ. გამოძიებამ მთავარი დამკეთის ვინაობა უნდა დაადგინოს, რაც არც ისე როოთა

ნუარცვ /Source: <http://www.ambebi.ge/politika/92299>

დავით თარსეან-მოურავის ცრუ პატრიოტიზმის გამო

ინაშვილო, რომ მე მინდა მაგ შენს ტელევიზიაში მოსვლა და დაჯდომა და ამას იმიტომ ვწერ.

ვიცი, რაც არის ეს ინაშვილი და მისი ბოლოების ქწევაც მინახია. ამ ქალს მაშინ დაეჯერებოდა და მიეტევებოდა, თუ ის მალევე გაეცლებოდა შევარდნაძის ტელევიზიას, თუ ის დაინახავდა, რომქართლისგასატიალებლად იყო შევარდნაძე მოსული. ის ბოლომდე შერჩა ამ მუდამ სახელგატეხილ ტელეარხს და ქვეყანას შევარდნაძის სიქელეს უმტკიცებდა. ის იყო შევარდნაძის პერსონალური ჟურნალისტი, როგორც კოკა ყანდიაშვილი, რომელმაც იმდენი მოახერხა, რომ ივანიშვილის კანცელარიაში იშოგა სამსახური. ინაშვილი რომ ამხელს, მაგალითად, ჟურნალისტ გიორგი თარგამაძეს, თავად რითი არის მასზე მეტი? შენ გაჯობა ინაშვილო ამ ციცქანა კაცმა თვალთმაჯდომით. თავისი პარტუკელაც შექმნა და პარლამენტშიც იყო გამძვრალი. განა მას სიმართლის გამო ამხელ. ნეტავი ასე ყოფილიყო. მერე კიდევ, კახა კუკავას ამხელ, რომ მოსმენების სამსახურში შეშაობდათ. ეს მან თავადვე თქვა და ბევრჯერ დაინერა კიდეც წინა ნლებში. მსტომარი იყო თავისი სამსახურით კახა კუკავა. 2012 წლის მოდგომაზე პატიმრების წამებაზე ლაპარაკით პირის მოსანენდი ნახე შენ და სულ ეს იყო. საქართველოს ტელეარხები ქვეყნის მტერია და ამტომ შენი ეს თავადმოდება ამ კადრებს ჩვენებაში დიდ ერისსქალობად გამოჩნდა ქართულ ჟურნალისტიკაში. ეს მხოლოდ შენი ხვანჯი იყო, რომ შევარდნაძის ძველმა ტელემშევალმა თავი მარჩევნე ქართველთა დიდ სირცეზილზე პათეტიკური ლაპარაკით.

რასაც აქ ვამბობ თარხან-მოურავის
პარტიაზე, რომ მიხვიდე და ეს პირში
მიახალო ინაშვილს, კანკალს დაიწყებს,
რომ აი, პროვოკატორი მომიგზავნეს და
მისთანანი. არაფერი განსხვავება არ არის
ივანიშვილის მთავრობასა და პარლამენტში
გაკვეთებულ კარიერისტ ქალებსა და
ინაშვილს შორის. ჩამოასხით და მიეცით
ინაშვილს ლენტიანი მედალი, წმინდანების
სახელობის ორდენებიც ინაშვილს
არგვენეთ. მეტად ძეგრია ეს ინაშვილი
სატელევიზიო ერისეალობას. ქალს ცოდნა
არ აქვს და ამა თუ იმ საგანზე ლაპარაკობს.
ინაშვილის სამეცნიეროში არიან ბოლომით
გატენილი უტიფარი უურნალისტები,
მაგალითად, ერთი გაზეთის, „საქართველო და მსოფლიოს“
რედაქტორი, ირაკლი თოდუა. ეს თოდუა სატაკიმასხრო

უკურნალისტებივის ტიპური წარმომადგენელია. 90-იან წლებში ის იყო გაზეთ „ასავალ-დასავალის“ მასახარა მეორე მისებრ მასახარა ვანო პავლიაშვილთან ერთად. ის დასცინოდა გამასახურდისას და მის იჯახს, ატრიუზავებდა ყველას და ყველაფერს, ამერიკანისტობდა და ლიბერალობდა. შემდეგ ეს თოდეუა გადაპრუნდა, რუსული ორიენტაციის გაზეთში რედაქტორად გაძერა და ახლა საპირისპიროს იმტკიცება ეს დაქორიავებული მორალისტი და ძევლი ჯამბაზი. ეს თოდეუა, სადაც ფულს უხდიონ, იქ იჯღაბენება. არანაირი პრინციპი, არანაირი მრჩნამსი მას არ აქვს. „ობიექტურიში“ სიმართლე გულმართლობით კი არა, არამედ ანგარებისა და მიმინდოის აუკუნიბის მიზნით იღების, თარისან-მოურავის

მარტინ გაცურების მაზრით ითქმის. თაოხას-შოურავის ლათაიგბითა და პოლიტკორექტულობით არ ეშველება საქართველოს. განა რწმენით, განა მართალყოფნის წესით ლაპარაკობენ ქართველი თავისივე მოდგმის მოხელეთა უთვალავ უკეთურებაზე, არამედ ანგარებითა და შურით, როცა თავად არ მიუწვდებათ ხელი ხაზიაზე. ქართული დანერსებულებები იყო და დარჩა ძალადობისა და სიცრუის ბუდედ. ქართული პარლამენტარიზმი არის უსამართლობისა და კორუფციის სინონიმი. დავიანგარიშოთ, რამდენი მძრღდ. დოლარი იქნა დახარჯული პარლამენტზე 1992 წლიდან და რა გააკეთა ამ დანერსებულებამ ამხელა ხარჯის სანაცვლოდ? ქართველების მერამდენ წყება გაიყიდა ერთ გაძლიმაზე? ამაში ერთნი არიან სააკაშვილი და მისი მამხილებელი გუბაზ სანიკიძე. რა არ თქვეს ივანიშვილის ქვეყნის სათავეში მოსვლისას, როგორ არ თქვეს და ბოლოს ისევ ის ქართული ამბავი დადგა.

ივანიშვილის პოლიტიკურზე ხშირად ლაპარაკობენ „ობიექტიყვში“. რამდენიმე სიტყვას ვიტყვი მასზე: 2012 წლის ოქტომბერშივე, ახალმოსულ მთავრობას დაეტყო, რომ ის ტყურიდა, რომ ის არას გააკეთებდა საკაშვილის რეჟიმს ამოსაძირკვად. ყველა ახალი მინისტრის ლაპარაკი თავიდანვე გამიზნული იყო იმის ჩასაფარცხად და მისაჩუმათებლად რაც მოხდა საკაშვილის მმართველობისას. ეს აშერად ჩნდა. არ მჯეროდა ივანიშვილის პოლიტიკოსობისა და დავწერე კიდევ ამაზე მის მოხვდამდე. ის ვერ იტანს კრიტიკას. მის გარშემო არის დიდი ხროვა მაამებლებისა და მედროვეების. ივანიშვილის შემთხვევშიც იგდე წესი მოქმედებს, რაც შევარღნაძის დროიდან იყო. ყველაფერი პირიქით უნდა გაიგო, რაც ითქმის. უკუღმა დარჩა ყველაფერი საქართველოში. ისევ ისე პანთეონებში მარხავენ ძველ ნამარდებს. ხომ ბევრს იმდეულობდნენ, რომ ოქტომბრის საპრეზიდენტო არჩევნების შემდეგ ყველაფერი შეიცვლებოდა. აქამდე თუ არ შეიცვალა, ოქტომბრის არჩევნებს იმიზეზებდნენ. მთელი წელი ტყუილებში გაიყვანეს. 2013 წლის მთელი გაზაფხულ-ზაფხული და შემოდგომა გავიდა ლაპარაკობენ

და ლამირობაში. ვერცვინ გაასამართლეს. ბოლოომდე ვერ მიიყვანეს ვერც ერთი საქმე. მართლები არიან, ძალაუფლება უპყრიათ და მაინც არ აქვთ სამართლის აღსრულების თავი. 2012 წლის ოქტომბერ-ნოემბერში ბევრჯერ ითქვა, რომ „პროკურატურა 24 საათი მუშაობს“. სადაა ამ 24-საათიანი მუშაობის შედეგები?

ივნისშვილის ახალმოსვლისას კაზინოების გაუქმებაზე იყო ღამპარავი. არ გააუქმებენ. ბიუჯეტი აქედან ივსება. ეკონომიკა არაა ქვეყანაში და ბიუჯეტს რაღაც უნდა ისახოთ; პრეზიდენტი კაზინოების კორპუსის მიმართ

ქონებას ამ ხელისუფლების ზეობისას. არავინ გამოიძებს თბილისელი ბობოლების ქონების წარმომავლობას, რადგან მთელი საქართველო საავაზაკო და ცოდვის ბუდეა. რიყებზე რომ შემის ხიდი დგას, იმის აღებასაც იქადიდა ივანეშვილი. ქვეყნის სახელწოდების შეცვლაზეც იყო ლაპარაკი. მინისტრი ფანჯაიკიძეს იყო ასეთი აზრი. ბარემ ფანჯაიკორჯვია და გურამა-იბერია დაარქვთ და კამათელი უგორძე. საგარეო საქმეთა მინისტრი მაის ფანჯაიკიძე ძელი შევარდნობა. მისა მამც და დედაც შევარდნისინი იყვნენ.

სანთელი უნდა დაუნთონ ქართველებმა ამერიკას, რადგან იქიდან მოტანილი პოლიტტექნიკოლოგიით დაიფარა ქართველების ზე და გამართლდა მოდგმის უუნარობა. ქართველთა მოდგმის მესამედი გამოძიებისა და სასამართლოს გარეშე დასახვრეტია, როგორც საქართველოს დაუძინებელი მტერი. სხვა მესამედი კი მუდმივად კონცლაგერებში უნდა ამყოფო. ქრისტიანობის ნატამალი არაა საქართველოში. როცა ქართველობას პოლიტტექნიკოლოგიებთან შერწყმული კალკირებული იურისპრუდენცია გაფეტიშებული აქვს და იურისტ დედაკაცებზე ლეგენდებს თხზავს, როცა ის ვერ ძლებს სატელევიზიო პროსტიტუციის გარეშე, გამოდის, რომ ის არაა სრულფასოვანი მოდგმა. ფულია ქართველთა ღმერთი. ფულმა გაათენა და დააღამა საქართველოს ჟამი. ფულმა შეჭამა ქართველობა. ქართველებმა ნააგეს საკუთარი ქართველობისათვის ბრძოლა და განგება მათ მახვილის კერძად აქცევს. ყიზილბაში და ოსმალო რომ ნამოდგნენ სამარიდან თბილისის საოხრებლად, ლეკის მარბიელი რომ გაესიოს ქართლ-კახეთის სოფლებს, ისევ ის მხიარულება იქნება, რაც ახლაა. საუკუნეები ისე გასულა, ქართველებს

ნუმებეში უცხოვრიათ და რაღა გასაკვირია, თუ ისინ ბოლო
25 წელი ასე არიან? რამდენჯერმე თქვეს, რომ 9 აპრილს
როდიონოვს ჯარს არ უქნია ისეთი სისასტეები, როგორიც
ქართველებმა ქნეს 2011 წლის 26 მაისს მიტინგის
დარბევისას. არაფერი კი არაა გამოძიებული. 2013 წლის
26 მაისს კი ბუქნა და მღერა იყო თბილისში. პარლამენტის
ნინ, ამ დაწყევლილ ადგილას კონცერტი იყო. ან როგორ
მივიღენ საკონცერტოდ? აი ასეთება არიან. 1992 წლის
(როდე არ დაჩასწება) საქართველოს.

იგანიშვილი გაიქცა პოლიტიკიდან. მან ვერ შეძლო პრემიერ-მინისტრობა და ამის დასაფარად ათას რალაციას იღონებენ, რომ ის „სამოქალაქო სექტორში გადავა და მოქმედების მეტი თავისუფლება ექნება“, „საერთო სამოქალაქო სხეულში იქნება ჩვენთან ერთად“ და სხვა მისთან ნათევამები. იგანიშვილი ფარაონივით მიუწვდომელი იყო და ასე დარჩა. ის სულ იმაღლება. მან არ განაცალკევა უშიშროება და პოლიცია. ყველაფერი ისევ ისე დარჩა. დასუქებული პარლამენტარები და მინისტრები კი იუმორისტულ გადაცემებში სხედან. პარლამენტში ტრიალს სკამებზე ქანაობენ გამაძლარი სახეებით. 2007

ნოის 7 ნოემბრის მიტინგის მხეცური დარბევის შემდეგ
საქართველოს ტელეარხებს წლობით არ ვუყურებდი.
ივანიშვილის მოსვლისა და წასვლის შემდეგ ტელევიზია
იგივე დარჩა. ვერ გარდაქმნეს ტელეარხები. ესეც ვერ
შეძლეს.

ქართული პარლამენტარიზმი 1992 წლიდანვე არის ბანდიტიზმი. პარლამენტი დიდ ტეირთად ანეს ქვეყანას. ქართული პარლამენტარიზმი პარაზიტიზმია. ეს არის დაკანონებული უსაქმურობისა და მფლანგველობის დაწესებულება. ეს არის კორუფციის დაწესებულება, სადაც დიდი ფული და პოლიტიკა ერთურთს ერწყმის. ეს კოპაბიტაციური პარლამენტი 4 წელი იქნება და ტყუილად იქადიან ახალი საპარლამენტო არჩევნების გამართვას. კოპაბიტაცია არ დასრულდება. ის გაგრძელდა საპრეზიდენტოარჩევნების შემდეგაც. აიამდენიქართულად მოლაპარაკე დევენერატის ფუთფუთი, ქონდრის საცეპის ციკლოპური პრეტეზიები და თავალფუდასხმულთა ზებობრივი რადიკალიზმი საქართველოს საზოგადოებად აქცევს. საქართველოს ტელევიზია სიცილით აქტებულია. აქეთ როდესმე გამოიხედავს ან აფაზი და ან ოსი? აქედან მაღალ სომხეთი და აზერბაიჯანებულიც გაიცევიან.

2012 წლის დეკემბერში თარხან-მოურავი ირწმუნებოდა: მე ვიცი, რომ სააკაშვილს იანვარში დააპატიმრებენ. არ დაიჭრენსააკაშვილს. ხახვივთმერჩამასყველაფერი, ისევე როგორც შევარდნაძეს შერჩა. მხოლოდ საქართველოში არის შესაძლებელი, რომ ციხეში პატიმრების წამება გადაიღო, ამაზე იცინო, ილაყბო, ანეკდოტები თითხნო გაზრდობი.

თქვენ რომ მოხვიდეთ ქვეყნის სათავეში თარჩან-
მოურავის მოდასენო, პატრიოტული ბალაგანის
და მაყენებელნო, გაქვთ სამაგისო გაბედულება,
რომ ამდენი გარენარი და გამცემი დილეგში
ჩაყაროთ? თუ მხოლოდ ლაპარაკობთ და სულ
ეს არის? ორი მილიარდერი – სააკაშვილი და
ივანიშვილი იძრდვიან და ამასაა გადაყოლილი
მთელი ეს დარჩენილი საქართველო. ასე
არ გააკეთებენ სომხეთში, რომელსაც
ჰყავს ათობით მიღლიარდერი და მიღლიონერი
ამერიკასა და რუსეთში. ამას არ გააკეთებენ
აზერბაიჯანში, რომელსაც ჰყავს ათობით
მიღლიონერი და მიღლიარდერი. არ დაიჭრენ
სააკაშვილს. ნუ გაქვთ ამის იმედი. თავისი
ჭყანისა ქნა სააკაშვილმა და 10 ნელი თავზე
ჩამოცმული ჰქონდა ქვეყანა.

„ნინაალმდეგობის მოძრაობა“ 2012 წლის 19 დეკემბერს გარდაიქმნა „პატრიოტთა ალიანსად“. ალიანსი ამას ვერ არ შეიძლო რაოდ ის „უნიტა ათონისტების რამინიტის კარგიდან“

ერქენავა, რადგან ეს ცხენი გულისხმობს რამდენიმე პარტიის გაერთიანებას. თარხან-მოურავის პარტიასთან კი არავინაა გაერთიანებული. სტუმრადაც არავიდა ამიღენა პარტიისგან. მე იქ ვიყავი 19 დეკემბერს, დამჯურებულ ყრილობაზე და რაც უნდა თქმულიყო, ის არ ითქვა. სახელმძღვანელი, ის რომ ივნისშვილის ხელისუფლება არაა ქართული იდეის მცველი და ალიანსის შექმნა როგორც მისი ოპოზიცია. სანაც ეს ყრილობა ჩატარდებოდა, მანამდე ვიცნობდი სოსო მანჯავიძეს და თავის მოწვენების მეტი მისგან არა დამინახა რა. აյ მას ხელი რამდენიმე სიტყვას ვიტყვი. მან გაცონბისთავაც ტყუილების კორიანტელი დააყენა. 2013 წლის აპრილში ეს ვირთაგვა ნაძალებებში სადებუტატო არჩევნებისათვის იყრიდა კრწბ. იქადიდა, რომ პარლამენტს დავშვლიო. ვინ დაგამლევინებს? ეს პარლამენტი დიდანს იქნება, სანაც ხალხი არ აჯანყდება. ეს პარლამენტი არის კიდევ ერთი შეთქმულება საქართველოს წინააღმდეგ. „ოცნების“ დებუტატები გაიყიდნენ და დაიმალნენ. ერთი სისტემის ორი ნანილია ეს „ქართული ოცნება“ და სააკადემიულის პარტია. მანჯავიძეს ვინ დაამლევინებს ამ პარლამენტს, რომ გამხდარიყო დებუტატი? რას იგონებს? მანჯავიძე არის ერთი დაუნდობელი, შურით გატენილი მდაბიორი, რომელმაც ისწავლა პოლიტიკაზე ლაპარაკი, ქართველად თავის მოჩევნება და ტელევიზიაში ტურა-მელობს. ტელეგადაცემაში ეგულითადება ქვეყანას და ქართველობს. ის გულმოდგინედ მაღას თავის პოლიტიკურ ნარსულს. ვეითხე და არ მოისურვა ამაზე ლაპარაკი. თუ არ ვცდები, ის ან აკაე ასათანის პარტიიდანაა, ან ძველი ედპ-ელია. ამის გარდა მანჯავიძეს ორჯერ ვეითხე, სად იყო ადრე თარხან-მოურავი. მან მიპასუბა, რომ ბაზონი დავითი არის ისტორიკოსი, მათემატიკოსი და პროგრამისტი და ლექციებს კითხულობდა. მანჯავიძე მაღავს, რომ თარხან-მოურავი იყო შევარდნაძის დიდმოხელე-მებაჟე. საქართველოს არ ჰყავს ქართველები. მას ჰყავს ქართულად მოლაპარაკე აფერისტები და პოლიტიკური მედლეურები, რომელიც მეტისმეტი სიბევრის გამო თავის თავს სადგენისგ ფასად ჰყიდიან. ათეულობით ნელი ასე გრძელდება. იმის მტკიცება, რომ კომპარტიაში შედიოდნენ ანგარების გამო და ლიბერალიზმის დროს პარტიებში შევიღოდნენ იდეის გულისათვის, იყო მცდარობა. ხომ გაიტანეს თავისი ამერიკელებმა და ქართველები მათივე გამყიდველობის გამო მერამდენედ თავის დაკრულზე ათამაშეს. საქართველოს პრეზიდენტი სინამდვილეში არის ამერიკის ელჩი საქართველოში. ეს კოლაბორაციონიზმია და ვითომ ოპოზიციონერი დებუტატები დუმან ყველაფერზე. ისინი ემაღლებან ხალხს. მანამდე კი სულ მიტინგობდნენ პარლამენტში მოსახველრად.

25 წლის ნაავგაზეკარი, ქართველთა ამდენი სირცხვილი
მხოლოდ სისხლით მოიწმინდა და არა რეალურმიტითა

დავით თარხან-მოურავის ცრუ კატრიოტიზმის გამო

და არჩევნებით. საპრეზიდენტო არჩევნები, რისიც ასე ემძელებოდა ამდენ ხალხს, არ ყოფილა. ეს იყო ბლეფი. რატომ თავიდანვე არ შეეჭვდნენ, რომ ეს ბლეფი იქნებოდა? რამდენი იძახეს: „ოქტომბრამდე მოვითმინოთ!“. ეს არჩევნები იყო ფარული შეთანხმება ივანიშვილსა და სააკაშვილს შორის. ხომ იყო ეს საპრეზიდენტო არჩევნები და რა? აი ასე ნანატრი და დაქადნებული საპრეზიდენტო არჩევნების შემდეგაც საქართველო დარჩა ისეთივე, როგორიც იყო. მარგველაშვილი პრეზიდენტად დანიშნება. მის წინასაარჩევნო ბუკლეტებსა და გაზეთებში ეწერა, რომ ის უკვე იყო პრეზიდენტი. არჩევნები იყო კიდევ ერთი ფალსიფიკაცია. მოხდა ძალაუფლების ხელახალი უზურპაცია და ახალი მონოპარტიული პლუტოკრატიის გაჩენა. რისი დემოკრატია? ერთადერთი გამოსავალი არის სახალხო აჯანყება, ქართული რევოლუცია. აი ამას კი ვერ იტყვის თარხან-მოურავი და მისი გარემოცვა, რადგან ისიც ამ წყეული სისტემის ნაწილია.

ამდენი პოლიტიკოსი, ამდენი პარტია, ამდენი წიგნი და გაზეთი და ბოლოს რაღაც ხომ უნდა დადგინდეს? ერთ საკითხში მაინც ხომ უნდა ჰქონდეთ ქართველებს ერთი პირი? ხომ უნდა იყოს სადმე მართლა ავტორიტეტული მცოდნე ქართველი? ვერაფერი საკუთარი ვერ დაადგინა ქართველობამ. მონების ყიყინი ისმის ათეულობით წელი და სულ ესაა. როგორ უცხონი არიან ქართველნი ერთურთის მიმართ, საკუთარი ქვეყნის მიმართ. ქართველებმა საკუთარი ქვეყნან უცხოეთად აქციებ. არაფერი საერთო მათ ერთმანეთთან არა აქვთ. ივანიშვილის ლეგენდაც მალე

გაიცრიცა. ახლა რაღას მოიგონებენ? რაც მოხდა 2003 წელს, იგივე მოხდა ახლაც. შევარდნაძის თავგადაკლული მომხრეები მაშინ ბითურად დარჩენენ. დასავლეთიმა ადჭურება ხელშეუხებლობით შევარდნაც. ვინ რას ეკითხებოდა მის მომხრეებს? ახლა სააკვშილი გააპარეს ასე. ბითურად დარჩა ამდენი „ნაციონალი“. ვისთვის რას ნიშნავს მათი მომხრეობა? არაფერი საკუთარი არაა საქართველოში. ყველაფერი გარედან ინსპირირებულია. წუთისოფლის საუკუნი ჩანჩეურაა ქართველი. აյ მონების ტრიუმფატორობა არასოდეს დამთავრდება. საქართველოში მოხდა ოლიგარქიული გადატრიალება და კიდევ ერთხელ გამოჩნდა ქართველების მატყუარა და მოძალადე ზენ. მოეწყო კიდევ ერთი შეტყმულება ქართველთავე თაოსნობით. იგანიშვილის პარტიის დანიშნულება ისაა, რომ ის დადგა სააკვშილის მცველად და მიაჩემათა მისი პარტიის დანაშაულებინ. ასევე სააკვშილის პარტია იდგა შევარდნაძის მცველად. სხვაგვარად ამერიკელები არ მიუვებდნენ „ოცნებას“ იმ ქვეყნის სათავეში, რომელიც აშშ-ს არაოფიციალური შტატია და ამდენი ლაპარაკი, რომ ჩვენი თავი ჩეგნადვე უნდა გვეყუდნოდეს, არის საძალობა. ყველაფერი გამოქმულია, ნაბილწულია. არც რწმენა, არც კულტურა. მხოლოდ პოლიტიკური ბალგანი.

ტაქტი და სოლიდარობის განცდა რომ ყოველთვის აკლდა ქართველს, ამის კიდევ ერთი დასტურია შემდეგი რამ: როდესაც პატიმართა ნამების ახალი ჩანაწერები იქნა ნაპოვნი, ხალხი მაინც არ გამოვიდა. ტელეარხებზე სახალისო რამერუმები ზედიზედ გადიოდა. ქართველთა მოდგმის ამ დიდი შერცხვენის დროს, შოუმენ ქმრებს ორსული ცოლები სტუდიაში მიჰყავდათ, ხელგადახვეულნი ისხდნენ და სიცილით ჰყვებოდნენ როგორ გაატარეს თაფლობის თვე უცხოეთში. სხვა ცოლ-ქმარნი კიდევ სხვა სტუდიაში ბუქნავდნენ და იცინოდნენ. უარესი ამბავი რომ მომხდარიყო, მაინც ასე იქნებოდა. განა აფხაზეთის ომის ნაგების შემდეგ სულ სიცილი არ იყო?

თარხან-მოურავი და ინაშვილი ბევრჯერ წასულან ევროპაში და სააკაშვილის დანაშაულებათა ამსახველი დოკუმენტები წაუღიათ. ხომ ბევრჯერ იყავით და ყური არავინ გვიდოთ. არად აგდებონ საქართველოს და მაინც დადიხიართ და იმედი გაქვთ, რომ დასავლეთში ყურად იღებენ ქართველთა ვაჟას. არც ამბობთ, არც აჩვენებთ, ვის შეხვდით იქ. არ დააჭრინებს დასავლეთი სააკაშვილს. ამაზე უარესი ისაა, რომ ქართველობაა კოლექტური სააკაშვილი, რაც ადრეც ვთქვი. ნედა თოხარიკობთ ევროპაში და შესცეკერთ მას. ქართველებში გადით, ხალხში იარეთ. განა საარჩევნოდ, არამედ ქართული იდეის გულისითვის. ეს არ შეგიძლიათ. კავკასიოლობაზე, ქართლზე ილაპარაკეთ და არა დემოკრატიაზე, არა ევროპაზე. განა გვერდით არ დაგიდებოდით, მარა დიდად ხინჯაინები და რიოშნი ხართ.

გახსოვთ თქვენ, როგორ იქადიდნენ ახალმოსული ნაციონალები აფაზზ სეპარატისტების გასამართლებას? ითქვა, რომ 200 ტომი დოკუმენტები გაიგზავნაო ევროპაში. წლები გავიდა. ევროპამ არაფერო თქვა აფხაზებზე. შემდეგ ტელევიზიამ აჩვენა აეროპორტში მდგარი თონა ხიდაშელი ჩემოდნით და ითქვა, რომ დამატებითი დოკუმენტები მაჟვსო ევროპაში. ეს იყო კიდევ ერთი მარცხი. შემდეგ აღმო თქმულა, ხიდაშელის ჩატანილი ის დამატებითი დოკუმენტები ვინ განიხილა. ქართველთა მკვდარი და ცოცხალი არად ჩააგდეს ევროპის სასამართლოში. ასევე იყო მაშინაც, როცა თქვენ იქ იარეთ და სააკვშილის მახსილებელი დოკუმენტები დაგქონდათ. რატომ არ არის განსჯის საგანი ანალიტიკოსთა შორის ის, რომ ევროპამ უურიც არ შეიძერტყა აფხაზებთის ომის მასალებზე?

და იმხილებით შენ და მძინარაშვილი. ეს საეთორო პათოგენურობაა. განა საომარი ვითარებაა, რომ ასე იქცევით.

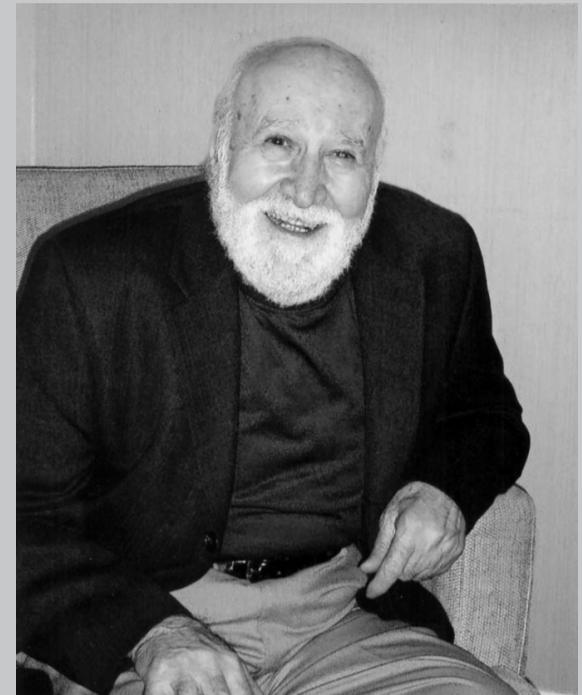
„ობიექტივში“ ხშირად გამოდიან უცოდინარი უზრნალისტები. მაგალითად, ილია ჩაჩიბაძამ 2013 წლის აგვისტოში, როდესაც სირიაში ქიმიური იარაღი გამოიყენეს, ბაშარ ალ-ასადს დიქტატორი უწოდა. არადამაჯერბელი იყო, რომ ეს იარაღი გამოიყენა ასაღმა, როგორც დასავლეთის მედია ირწმუნებოდა. განა ახლა 90-იანი წლებია, რომ ვინმეს დიქტატორობაზე ასეთი ლაპარაკი ღირდეს? ეს თავმიმწონე უმეცრებაა. სირიაში, ერაყსა და ეგვიპტეში მოისპო ქრისტიანობა და სალაფიტებმა დაანგრიეს ეკლესიები. ქრისტიანები კი ან დახოცეს, ან გაყარეს ქვეყნიდან. თბილისში შემოსახლდნენ ასობით ეგვაზტიდან დევნილი კოპტები. თუ ასადი დაემხობა, განა სირიაში დემოკრატია იქნება? სადაა დემოკრატია ერაყში, ლიბიაში, ეგვიპტეში, იემებში? ასადი თუ დაამხო „ალ-ყაიდაშ“, სალაფიტები აქაც მოვლენ. ორი დღის მანქანის სავალია სირიიდან აქმდე. ეს არის 970 კილომეტრი მანძილი. საქართველოს ნახევარმილიონიან აზერბაიჯანულ დიასპორაში რომ რამდენიმე ასეული სალაფიტი მებრძოლი გაჩნდეს, ქართლს შავად გაუთენდება. ეს დიასპორა გაუცხოებულია საქართველოსგან და მხოლოდ ნომინალურად შედის საქართველოს შემადგენლობაში. მე მივლია ბორჩალოში და ვიცი, იქ რაც არის. ლამის ყოველ კილომეტრში მეჩეთი შენდება, რითაც გამოხატულია, რომ ეს ისლამის მინაა, იმის მიუხედავად, დაბა-სოფლებში სალაფიტები არიან თუ არა. რამდენიმე მოხუცის გარდა ქართული არავინ იცის. არ სწავლობდენ ქართულს ბორჩალოს სოფლებში. დიდი ფულია გადახდილი ფარულად, რომ მეჩეთების მშენებლობაში ბორჩალოელებისათვის ხელი არავის შეეძალა. ქართველთა გამყიდველობის მიზეზით ხდება ეს ყველაფერი. ჩემთვის უჩვენებიათ ბორჩალოელებს ბაქოში ცოტა ხნის ნინ დაბეჭდილი დიდი აზერბაიჯანის რუკა. თავისი საკუთარი იდეა აქვთ აზერბაიჯანელებს და სომხებს. სულ მალე წილს ჰყოიან ისინი ქართლის მიწებზე. ქართველები კი ნაცარქექიობენ და ტაშფანდურობენ. საპასპორტო ინტერვენცია განხორციელდა ჯერ კადევ საქართველოს შემადგენლობაში მყოფ ყაზბეგში. იქ ხალხს რუსეთის

ერთი დრო შეიძლება ამხილო ხელისუფალი მრუდობაში, მაგრამ სულ მხილება როცა არის და მაინც უარესადაა ყველაფერი, მაშინ ეს უკვე სიმრუდის გამართლებად იქცევა. აზრს ჰკარგავს შურნალისტიკას არსებობა და ის გადაიქცევა შოუ ბიზნესის ნანილად, როგორც ეს საქართველოშია. ქართველთა განუწყვეტლი ლაყაფითა და უნიათობით გამართლდა საკაშვილი ისევე, როგორც შევარდნახ. ამ მხილებით კი არ გასამართლდა, არამედ გამართლდა საკაშვილის ყველა დანაშაული და თავად მხილება კი თავშესქაცევად იქცა. ვერ დაატუსაღეს, თითოც ვერ დააკარეს და გაპარეს საკაშვილი. აი ესაა ქართული მართლმასაჯულება.

კარგახანს ვიცდიდი და ეს წერილი აქამდე არ გამოვაქვეყნე, რადგან თარხან-მოურავიანები იტყოდნენ, რომ აი, დახეთ, როგორგვებრძვიანო სააკაშვილისაგენტები. ახლა გამოვიდეს რომელიმე მათგანი და შემედავოს.

გორგა გვასალია,
ლეკამბერი, 2013 წ.
(დაიბუჭითა მკირეფი შემოკლებით)

ଶ୍ରୀକୃତ୍ତିବ୍ରାହ୍ମମନ୍ଦିର
ପାଇଁରୁବାଲ୍ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କା...

გაზეთ „განმათავისუფლებლის“ რედაქცია
ლრმა მწყხარებით იუწყება, რომ 95 წლის
ასაკში ამერიკაში გარდაიცვალა „პეტრე
ხვედელიძე საფრანგეთისა და ამერიკის ძველი
ქართული ემიგრაციის ცოცხალი მატეანე“
(როგორც ციცინი ჯერვალიძე აღნიშნავს
მასზე დანერილ წიგნში „პარიზიდან
ვაშინგტონამდე საქართველოზე ფიქრით“).
ბატონი პეტრე 1941 წელს რუმინულ
სოფელში გერმანია-საბჭოთა კავშირის
ომის დროს ტყვედ ჩავარდნის შემდგომ,
ავსტრიასა და გერმანიის საველე
საავადმყოფოებში მკურნალობაგვლილმა
უარი თქვა რა ჰიტლერის ნერილობით
შეთავაზებაზე ქართველებს საბრძოლო
„ესესეში“ ემსახურათ, სხვა ქართველ
თანამებრძოლებთან ერთად საფრანგეთის
ქართულ ლეგიონში გადასულა. მას შემდეგ,
1956 წლამდე ბატონი პეტრე ცხოვრობდა და
მუშაობდა საფრანგეთში, ხოლო 1956 წლიდან
კი ამერიკაში გადავიდა და რადიო „ამერიკის
ხმის რედაქციაში“ დაიწყო მუშაობა,
სადაც პენსიაში გასვლამდე მოღვაწეობდა.
ბატონი პეტრე გახლდათ საქართველოს
ქომაგი, იგი დიდი სიხარულით მიესალმა
საქართველოში ეროვნული პრეზიდენტის
ზვიად გამსახურდიას მოსვლას. იგი ბევრს
მუშაობდა საქართველოს ეროვნული
მთავრობის მხარდასაჭერად. მისი ამერიკული
საცხოვრისის კედელზე დღემდე საპატიოდ
ჰკიდია ზვიად გამსახურდიასა და მერაბ
კოსტავას სურათები.

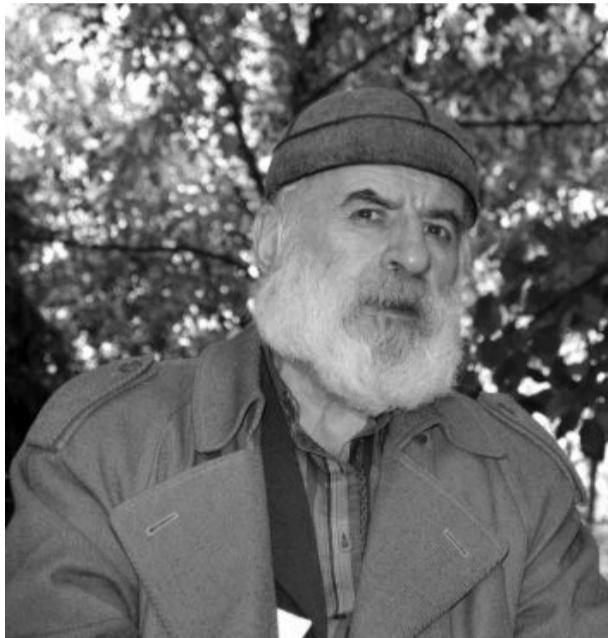
ბატონ პეტრეს, ამ ულამაზეს მამაკაცს,
სამწუხაროდ ოჯახი არ ჰყავდა, მან
მარტოსულობაში განვლია თავისი
ხანგრძლივი ემიგრანტული სიცოცხლე,
მისი ერთადერთი ფიქრი და საზრუნავი
საქართველოიყო...ქართველი ერი გულსავსედ
იმედიანად ვართ, რომ ბატონ პეტრეს,
გარდაცვალებულსაც, შვილისმიერ უანგარო
მზრუნველობას გაუწევს სიცოცხლეშიც მისი
მეურვე, ასევე დიდი ქართველი და უსათნოესი
ქალბატონი ციცინი ჯერვალიძე და მის
ცხედარს იმ ქართულ მიწასაც დააყრის,
რომელიც ბატონმა პეტრემ საქართველოს
მონახულების დროს, საგანგებოდ და სწორედ
ამ უკანასკნელი უამის ნეტარი სურვილით
ჩაიტანა...

ნათელში იყავ საქართველოს დიდო ქომაგო
და უსაყვარლესო ქართველო - „ძია პეტრე“!
ჩვენი გული სავსეა მწუხარებით, თქვენ
დაგტირით საქართველოც...

ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତା ପରିଚୟ

პირდაპირ გეტყვით, რომ არც ერთი წამითაც არ დავფიქრობულვარ იმაზე, თუ საიდან, რომელი გაზეთიდან მინდოდა მიმელოცა ქართველი ერისთვის მისი საყვარელი შეილის - ზეიად გამსახურდიას დაბადების დღე.

ცხადია, ეს უნდა ყოფილიყო გაზეთი „განმათავისუფლებელი”, რომელსაც გამოსცემს ქალბატონი ლეილა ცომაია წლების განმავლობაში, გამოსცემს მხოლოდ ღვთის იმედით, ნაცნობ-მეგობრების დახმარებითა და უცეპ გამოჩენილი შემთხვევითი კეთილი სპონსორებით.

მე შევთავაზე ქალბატონ ლეილა ცომაიას რომ
დაეხეჭდა ფოტო, რომელზეც გამოსახულია მთლად
ნორჩი ლეილა ცომაია თავისი ორი დიდი და დიადი
თანამებრძოლის - ზეიად გამსახურიდასა და მერაბ
კოსტავას გვერდით.

სამწუხაოროა რომ მან ამ ფოტოს დაბეჭდვაზე
თავი შეიკავა, რაც მისი თავმდაბლობისა და
მორიოგების მაჩვანეობით.

გილოცავთ, ქართველებო, ზვიადის დაბადების დღეს!

თუმცა უნდა ვიცოდეთ, რომ ამხელა
მასშტაბისა და ასეთი ფაქტიზი გულის პატრონს
ღმერთი საუკუნეში ერთხელ უგზავნის ერს,
მაგრამ შევთხოვოთ ზეციერს ”ამ ერთხელ დაუშვი
გამონაკლისი, რადგან ძალიან გვჭირდება და მალე
მოგვიყლინება ახალი ზვიალი და ახალი მერაბი” - თქმ.

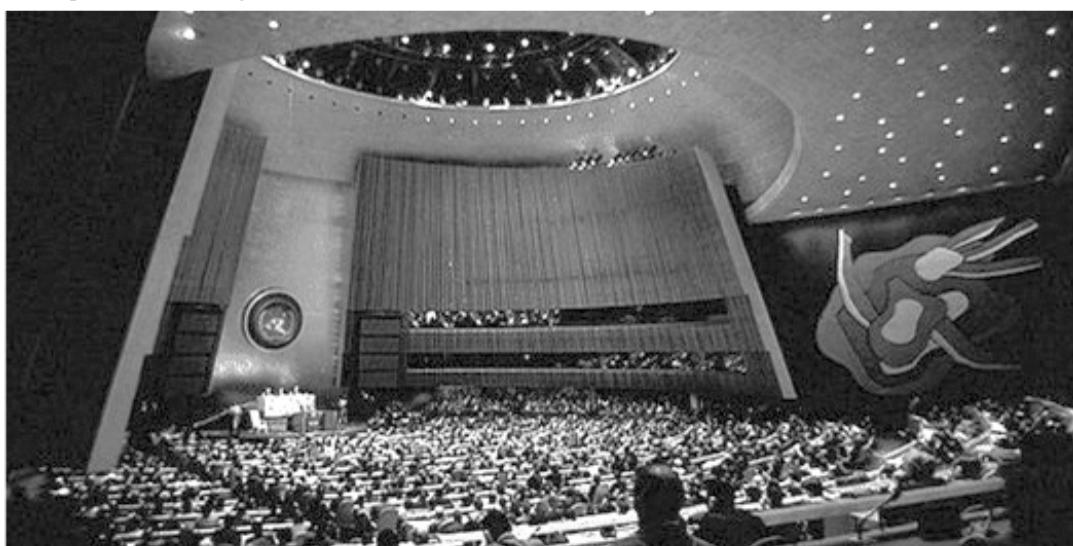
უკვე ვწერდი იმის თაობაზე, თუ საქართველოს ერთ-ერთ სოფელში ძალიან მოხუცებულმა

სომხეთი, კვლავ არასაიმედო გეზოგლად რჩება...

„16-მა ქვეყანამ აფხაზეთისა და ცხინვალის რეგიონებში დევნილთა დაბრუნებას მხარი არ დაუჭირა“
2014 წლის 27 მარტს გაეროს გენერალურმა ასამბლეამ მიღლო რეზოლუცია საქართველოს აფხაზეთისა და ცხინვალის რეგიონებში დევნილთა დაბრუნების მხარდასაჭერად. 63 მომხრე, 16 წინააღმდეგ. მოწინააღმდეგებების სია :

1) რუსეთი 2) ვენესუელა 3) ნიკარაგუა 4) ნაურუ 5) ბელორუსი 6) სერბეთი 7) კუბა 8) სომხეთი 9) სირია 10) ვიეტ-ნამი 11) ჩილე 12) ლაოსი 13) სუდანი 14) ბირმა 15) შრი-ლანკა 16) ზიმბაბვე.”

Եյտութեան: <http://www.tzona.org>

საქართველო და კავკასიის ხალხები

საქართველო ყოველთვის იყო კავკასიის ხალხთა პოლიტიკური აქტივობის უამს იმედის წყარო. 1930 წლის გაზაფხულზე დაღესტანში აჯანყება დაიწყო. დიდოელი ხალხი უკმაყოფილო იყო რუსეთის შემადგენლობაში ყოფნის პირობებში მისი კულტურული და მატერიალური განვითარების მდგომარეობით, რასაც თანდაერთო კოლექტივიზაციის ფორსირებული ტებები. ძალზედ საყურადღებოა 1930 წლის 7 აპრილს მახარებალიდან მოსკოვში გაგზავნილი მკაცრად საიდუმლო შიფროტელეგრამა, რომელსაც ხელს აწერენ საკავშირო კომუნისტური პარტიის (ბოლშევიკების) დაღესტნის საოლქო კომიტეტის მდივანი ა. ი. მურავიოვი და დაღესტნის ასსრ სახალხო კომისართა საბჭოს თავმჯდომარე ი. ვ. კორქმასოვი. მასში იაღნიშნულია: „აჯანყებულებმა თბილისში გაგზავნეს დელეგაცია, რათა მოილაპარაკონ დიდოეთის საქართველოსთან შეერთებაზე“. იმუამად საქართველოს სსრ ხელმძღვანელები იყვნენ საქართველოს კომუნისტური პარტიის (ბოლშევიკების) ცენტრული მდივანი მიხა კახიანი, საქართველოს სსრ სახალხო კომისართა საბჭოს თავმჯდომარე ფილიპე მახარაძე და საქართველოს სსრ საბჭოების ცენტრალური აღმასრულებელი კომიტეტის თავმჯდომარე მიხა ცხაკაია. დიდოელი აჯანყებულები ქართველ ბოლშევიკებთან როგორ მოილაპარაკებდნენ დიდოეთის საქართველოსთან მიერთებაზე, მაგრამ თავად ფაქტი დიდოეთში აჯანყებისა და მისი საქართველოსთან შეერთების სურვილისა, ნათლად ადასტურებს თუ რაოდენ დიდი იყო ყოველთვის მათი იმედი საქართველოსი.

ვლადიმერ პუტინის ამხანაგები

რუსეთის ფედერაციის კანონმდებლობაშ არც
თუ დიდი ხნის ნინ აკრძალა არასრულწლოვანთა
შორის პომოსექსუალიზმის პრობაგანდა. ამ
აქტის მიღების შემდეგ რუსეთის ფედერაციის
პრეზიდენტი ვლადიმერ პუტინი „ცისფერი
მაფიის“ მიერ №1 „პომოვობად“ იქნა
გამოცხადებული. ვლადიმერ ვლადიმერის
ძეს ამ „ტიტულმა“ მოსვენება დაუკარგა და
გადაწყვიტა „ცისფერი მაფიისთვის“ ეჩვენებინა,
რომ არც მთლად ისეა საქმე, არამედ ისიც
ტოლერანტულია პომოსექსუალიზმის მიმართ.
სოჭში დაგეგმილი ზამთრის ოლიმპიადის
დროს „ცისფერი მაფიის“ მხრიდან მომდინარე
საფრთხის გასანეიტრალებლად, ვლადიმერ
პუტინმა გაზეთ „Комсомольская Правда“-ში (2014
წლის 24–30 იანვარი №4) განაცხადა: „მსოფლიოს
ერთ მესამეზე მეტი სახელმწიფოებისაგან
განსხვავებით რუსეთში არ არის სისხლის
სამართლებრივი პასუხისმგებლობა
არატრადიციული სექსუალური

ორიენტაციისთვის...
ჩემთვის სულერთია რა სექსუალური
ორიენტაციისაა ადამიანი. ზოგიერთ მათგანს მე
ვიცნობ და მათთან აპსოლიტურად ნორმალური,
მე ვიტყოდი კიდეც ამხანაგური ურთიერთობაც კი
მაქვს“.

ეს სიტყვები ადასტურებს თუ რაოდენ
გრძელი და მსახვრალი საცეცები აქვს „ცისფერ
მაფიას“. ბირთვული სახელმწიფოს მეთაურის
იძულება საჯაროდ განაცხადოს, რომ მას
ჰომოსექსუალისტი ამხანაგები ჰყავს, ნათლად
ადასტურებს თუ რაოდენ ღრმად ეშელონირებული
და გავლენიანია „ცისფერი მაფია“, რომელსაც
აგრესორი და ოკუპანტი რუსეთის ფედერაციის
პრეზიდენტი შეუძლია უგვანო პირფერად
აქციონს. „მორჩმუნის“ ნიღაბი ველარ დაფარავს
შეშინებული და დამცირებული ვლადიმერ
ვლადიმერის ძის სახეს. მისი ბაქიბუქი რუსი
ხალხის კულტურული ტრადიციების დაცვაზე
გაცამტვერებულია. ვლადიმერ პუტინის
ამხანაგები მის ნამდვილ სახეს წარმოაჩენენ.

ლავით არაპირა

წმ. ღიორსი მამა გაბრიელ აღმსარებელი-სალოსის საფლავის გახსნა და ლუსკუმით თბილისის საძების საკათედრო ტაძარში გადამტკიცება

22 თებერვალს, შაბათს გაიხსნა მცხეთის სამთავროს მონასტრის ეზოში დაკარგდა ლუსკუმი წმ. ღიორსი მამა გაბრიელ აღმსარებელი-სალოსის საფლავი და მისი წმინდა ნანილები ჩავანებულ იქნა მისთვის საგანგებოდ განმზადებულ ჩუქურთმოვან ლუსკუმი, რის შემდეგაც იგი სვეტიცხოველში გადააპრძანეს. წმინდა ცერემონიალს ამ დღეს დაესწრო ასეულათასობით მართლმადიდებელი, რიმლებიც ჩამოსული იყვნენ სრულიად საქართველოდან. საპატრიარქოს გადაწყვეტილებით მამა გაბრიელის წმინდა ლუსკუმა 24 თებერვალს გადმობრძანებულ იქნა თბილისის სამების საკათედრო ტაძარში და თავდაპირველი გადაწყვეტილებით იგი 3 მარტამდე უნდა დარჩენილიყო სამებაში, მაგრამ ვინაიდან მომლოცველების ნაკადი, თვით 24-სათიან დღია კარების განმავლობაშიც არ წყდებოდა სამების ტაძართან, საპატრიარქომ შეცვალა წინასწარ განსაზღვრული დრო, რითაც განმუხტა დაძაბულობა მომლოცველებში.

„ვითვალისწინებთ რა ხალხის უდიდეს სურვილს მამა გაბრიელის ნეშტან მიახლებისა და კიდევ იმ მდგომარეობას, რომ მრევლი რამდენიმე საათის რიგში დგომის შემდეგაც ვერ ახერხებს ეკლესიაში შესვლას, საპატრიარქომ მიიღო გადაწყვეტილება, ღირსი მამა გაბრიელ სალოსი (ურგებაძე) კიდევ რამდენიმე კვირით დატოვოს დასვენებული სამების საკათედრო ტაძარში, რათა ხალხს თავისუფლად მისვლის შესაძლებლობა ჰქონდეს“, - ნათევამი იყო საპატრიარქოს განცხადებაში (27 თებერვალი, 2014).

ამავე დღეს გავრცელდა საპატრიარქოს მეორე განცხადებაც:

ვითვალისწინებთ რა, შეზღუდული შესაძლებლობების მქონე ადამიანების დიდ სურვილს წმინდანთან მიახლებისა, მათთვის ხუთშაბათს, 27 თებერვალს, 12 საათიდან 17 საათამდებოდ გადახდილი იქნება საჯანმრთელო პარაკლისები და დაილოცებან მომსვლელნი. თუმცა, რა თქმა უნდა, მათ სხვა დროსაც შეეძლებათ ტაძარში მობრძანება.

მამა გაბრიელმა მრავალი სასწაული აღასრულა და ღვთის მადლით კვლავაც ბევრს აღსრულებს. მისი ლოცვა და ღვთის წინაშე მეოზება შეეწიოს სრულიად საქართველოს.

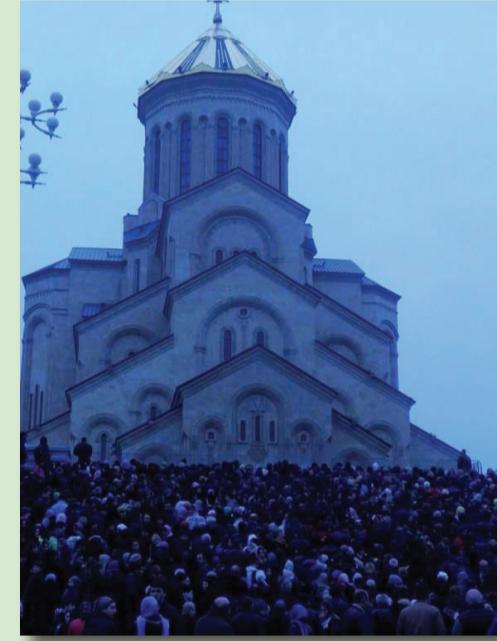
27 თებერვალი.

ქართველი წმინდანის ღირსი მამა გაბრიელ აღმსარებელი-სალოსის წმინდანილები ამ ერთი თვის განმავლობაში მოილოცეს ორ მილიონზე მეტმა ადამიანმა, მათ მორის, საქართველოში მცხოვრებმა არამართლმადიდებლებმაც და ჩამოსულმა უცხოელებმაც.

“მამა გაბრიელის სხეულის წმინდა ნანილები სამების საკათედრო ტაძარში 20 აპრილამდე დარჩება. ამის შესახებ საპატრიარქოს მიერ გავრცელებულ განცხადებაშია აღნიშნული.

როგორც საპატრიარქოში აცხადებენ, წმინდნის ნანილებს, რომელიც სამების ტაძარშია დაპრძანებული, დღე-ღმეში 70 ათასმდე ადამიანი მოილოცავს, სწორედ ამის გამო მიიღო კათალიკოს პატრიარქმა გადაწყვეტილება, რომ წმინდა მამის სხეულის ნანილები ტაძარში აღდგომამდე დარჩება”. <http://newposts.ge/?l=G&id=34497>

ქვემოთ ვაქევენებთ სამების ტაძართან მომლოცველთა სიმრავლის ამსახულ ფოტოებსაც დღე-ღმის განმავლობაში.

დაბეჭდილ წერილებში მოყვანილ ფაქტების სიზუსტეზე პასუხისმგებლები არიან ავტორები.

გაზეთი გამოდის შემოწირულობებით

ვებგვერდი: <http://ganmatavisuflebeli.webs.com>
ელ.ფოსტა: ganmatavisuflebeli@yahoo.com